

2. lpp. Mācību gada izskaņā.

3. lpp. Sandra Lielanše 10 gadus ar pagasta kori.

3. lpp. Kristaps Bolšings grib strādāt Briselē.

4. lpp. Dundagas laiks. 1245.—1927. g.

5. lpp. Pagasta centrs 20. gadsimta 20. gados.

7. lpp. Rūta Abaja Dundagas sieviešu tautas tērpā.

7. lpp. Tosts Vairai Kamarai.

8. lpp. Noslēpumainā pils un saliņa.

Redaktora ziņa

Par roku un sirds drebēšanu

Pašlaik man meistars beidz pārmūrēt krāsni. Krietns amata prātējs, kas šo arodu piekopj jau vairākus gadu desmitus. Un viņš man atklāti saka: «Tas ir dīvaini, bet katrreiz, kad krāsns ir gatavs un es grasos uzraut sērkokciņu, lai pārbaudītu vilkmi, man mazliet dreb rokas. It kā šī būtu pirmā krāsns!»

Es savu meistarību saprotu, jo man ir līdzīgi. Avīzi savā ziņā ir grūtāk izveidot, jo pat tik maza kā *Dundadznieks* tā tomēr ir diezgan daudz cilvēku kopdarbs, nevis viena amatnieka mūrēta plīts vai sildmūris. Līdzko Talsos saņemtu tik jauki pēc tipogrāfijas krāsas

smaržojošo jauno numuru, man mazliet dreb rokas, un tas nav tikai tāpēc, ka varētu būt kādas saturs kļūdas vai tehniski grubuļi (kur nu bez tiem!).

Tās ir vienas no dīvainākajām un skaistākajām izjūtām un sajūtām — taureņi pakrūtē, tirpas pirkstu galos, savādas, nervozi priecīgas gaidas. Īstenībā ne jau rokas, bet sirds mazliet trīc. Un es varu tikai novēlēt, lai ikkatram no jums, kaut ko svarīgu padarot, *pirms velk pirmo sērkokciņu, lai pārbaudītu vilkmi, mazliet drebētu rokas!*

Alnis Auziņš

VIENA DIENA VIDUSLAIKU PILĪ

12. V Dundaga ceturto reizi svinēja Pils dienu.

Ar ziņnesi zirgā, pils kundzes un pašvaldības vadītāja uzrunu sākās svētki viduslaiku noskaņās — līdzīgi pagājušajam gadam.

brangajām pusdienām turpat pagalmā gan labāk norēķināties mūsu pašu latos. Dundagas saimniekus un amatniekus pārstāv podniekmeista-

un visvairāk acīs iekrīt kāda Magdai Frišenfeldei līdzīga čigānmeiča, kas prot gan šķelmīgi diedelēt, gan jauki pateikties, gan, protams, no rokas izzilēt laimes līniju. Bibliotekāri un mūsu puses kultūrvēstures pārzinātāju Daigu Mužellovsku ieinteresējusi sviesta tapšana, un viņa šajā nodarbē — kulšanā — pavada ilgu laiku. Pēkšņi uzrodas *Kļavnieku Māra* (Šleinere) ar divām baltām un neklusīgām kazām. Vienai no tām gandrīz izdodas apēst Velgai nupat jubilejā dāvāto rozi. Tad kazas uz brīdi lūko noganīt bērnu dienas centra vadītāja Alfa Auziņa un pārliecinās, ka tikt galā ar pussimtu bērniem vienlaikus ir vieglāk nekā ar vienu tiepīgu ragulopu. Deviņi braši vīra cilvēki pirmo reizi sacenšas bruņinieku trīscīņā. Goda bruņinieka titulu pārliecinoši iegūst Sandis Blumbergs, bet atsevišķos veidos labākie ir Andris Vīksna

kustināt skatītājus dejā. Turpat zālē pēc neliela starpbrīža arī pēdējais priekšnesums — Vairas Kamaras audzēkņu teātra izrāde «Vistu dumpis jeb Likteņa saitēs». Taisnība, šī Jāņa Jaunsudrabiņa *gabala izvistu dzīves* satura vērtības šķiet atpaliekam gan no rakstnieka klasiskajiem sacerējumiem, gan no tēlotāju aizrautības un prasmes.

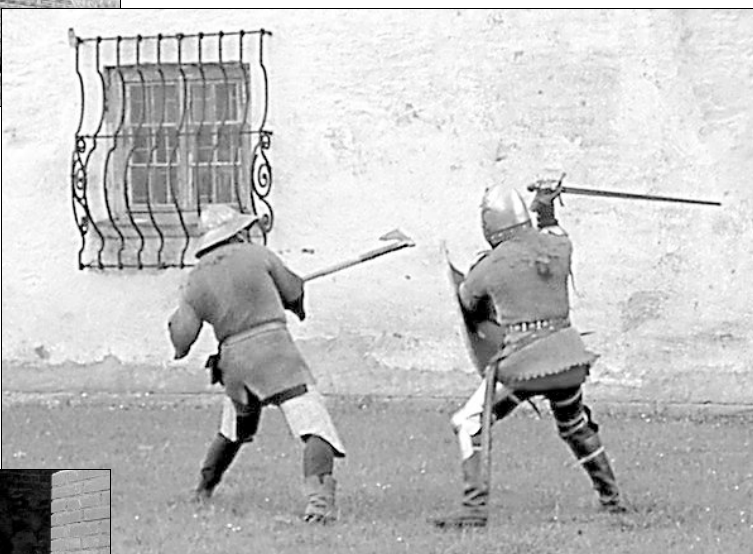
Svētki ir izdevušies, arī itin kupli, it sevišķi, ja saskaita kopā māksliniekus, amatniekus, ciemiņus no Valdemārpils (esot bijusi laba reklāma!), Talsiem un Sāres pašvaldības (Igaunija) un pašmāju ļaudis. Bet — nopietni jādomā par turpmāko.

Ko jaunu radīt palaikam ir vieglāk nekā izveidoto noturēt. Arī pils svētkus. Gan jau rīkotāji paši labāk zinās, kas jādara, — vai nagi jāgrauž, vai

Pils pagalmā vārās lielais zupas katls, un tāpat vārās arī notikumu murskulis. Daudzi droši vien pirmo reizi tik tuvu redz meiteni uguns splāvēju-rijēju, burvju mākslinieci un klaunu žonglieri, kurš turklāt gaumīgi un labvēlīgi priekšnesumā iesaista ziņkārīgākos bērnus. Pie naudas kalēja var iegādāties svaigi izkalto senlaiku monētu, bet par

re Velga Eizenberga, pūteļa, dižraušu un arī mazāku raušu cepēja Elma Zadiņa un audēja Gunita Tropiņa, bet neklātienē — grozu pinējs Arnolds Grīnfelds. Šogad raibo ļaužu pūlī nav bēdēs, toties rosās čigānietes ubadzes,

(lodes grūšanā), Jānis Prokopovičs (loka šaušanā) un S. Blumbergs (soļošanā ar koka kājām).

It kā rīkotājiem jau tā nebūtu rūpju gana, no pašā rīta iecerēto apdraud lietus mākoņi, kas pašķiras tikai pusstundu pirms sākuma. Tomēr ap pusdienlaiku atkal atsāk smidzināt. Par laimi, gandrīz viss ārā domātais jau beidzies. Senās mūzikas ansamblis *Lirum* gluži labi koncertē lielajā zālē, saistot daudz klausītāju uzmanību. Noslēgumā viesmāksliniekiem pat izdodas ie-

jāapmeklē līdzīgi svētki citur, vai kā Ņūtonam jāapsēžas zem īstās ābeles. Skatītājus neinteresē tapšanas moka, bet veiksmīgs iznākums. Un to, paldies sakot šo svētku rīkotājiem, novēlu mums visiem piedzīvot nākamgad.

Alnis Auziņš

Jūnijā

1. VI plkst. 19.00 parka estrādē sadanco līnīdejotāji no Talsu rajona, Ventpils un Aizputes. Ieeja brīva.
2. VI parka estrādē *Summer feeling*. No plkst. 18.00 līdz 21.00 pasākums bērniem, karaoke un atrakciju cienītājiem; no plkst. 21.00 līdz 22.00 disko mūzikas ritmos iesilda DJ Pinks; no plkst. 22.00 līdz 24.00 ar *George Michael* dziesmām priecē *Mareks & Mareks*; no plkst. 24.00 līdz 3.00 diskotēka. Ieejas maksa bērniem Ls 1,00, pārējiem Ls 2,50.
2. VI gatavojoties Dziesmu svētkiem, Kurzes kori sadziedas Sauleskalna estrādē Talsos.
3. VI amatiereteātris piedalās teātra dienās Mērsragā.
9. VI plkst. 17.00 deviņo klašu izlaidums.
15. VI plkst. 18.00 divpadsmitās klases izlaidums.

Ko tie nospriež, tas paliek

Pagasta padomē 23. aprīlī

► Ārsta algošana

Dundagas pagasta Veselības un sociālās palīdzības centram (VSPC) nepieciešams ārsts uz pilnu slodzi. Piešķīra finansējumu (Ls 2985) jaunā darbinieka mācībām ārsta sertifikāta atjaunošanai un darba algai 6 mēnešiem.

► 2006. gada pārskats

Apstiprināja pagasta padomes 2006. gada pārskatu.

► Bibliotēkas datorpakalpojumi

Apstiprināja Dundagas pagasta bibliotēkas datortehnikas un tīkla izmantošanas pakalpojumu cenrādi.

► Telpu noma

Atbrīvoja pagasta invalīdu biedrību no telpu nomas maksas pilī Liel- dienu un Ziemassvētku pasākumiem 2007. gadā.

► Ugunsdrošība vidusskolā

Atļāva ierīkot ugunsdrošības signalizāciju skolas ēkās no skolas budžetā paredzētajiem līdzekļiem klāšu remontiem. Precizējot budžetu, skolai būs vēl jāpiešķir papildus Ls 10900.

► Maksa sabiedriskajā tualetē

Paaugstināja maksu par sabiedriskās tualetes izmantošanu. Tagad tā

ir Ls 0,15 no cilvēka.

► Pirmpirkuma tiesības

Atteicās no pirmpirkuma tiesībām uz nekustamajiem īpašumiem *Kolkas Eglaines* (3,97 ha) un *Gobmeži* (7,2 ha).

► Apbūvētas zemes privatizācija

Dundagas pagasta padome ir nostiprinājusi īpašuma tiesības uz 0,4122 ha zemes gabalu *Talsu iela 1*. Uz tā atrodas divstāvu mūra ēka un vienstāvu mūra ēka, kas pieder SIA *Gabriēla*.

Nolēma uzsākt zemesgabala privatizāciju un izveidoja privatizācijas komisiju: Guntis Pirvits, Andris Kojro, Guntis Kārklevalks, Gunta Abaja, Maira Remesa. Noteica zemesgabala lietošanas mērķi *komercdarbības objektu apbūve*, kā arī maksāšanas līdzekļus: 80% īpašuma kompensācijas sertifikātos un 20% naudā vai visa summa naudā. Īpašuma vērtība aprēķināma saskaņā ar Valsts zemes dienesta noteikto cenu privatizācijas vajadzībām.

► Zemes iznomāšana

Nolēma neiznomāt daļu no zemesgabala Pils iela 3 malkas sagatavošanai un uzglabāšanai, jo nomnie-

ka zemes izmantošanas mērķis neatbilst teritorijas plānojumam.

► Nodokļa atlaide

Saskaņā ar likumu *Par nekustamā īpašuma nodokli* piešķīra 50% nekustamā īpašuma nodokļa atlaidi Dundagas evaņģēliski luteriskai draudzei par īpašuma *Dundagas mācītāja ferma* daļu, ko izmanto saimnieciskajā darbībā un kura nav iznomāta.

► Maksas pakalpojumi VSPC

Apstiprināja Dundagas VSPC pakalpojumu cenrādi.

► VSPC remonts

Valsts budžeta programmā *Mērķdotācijas investīcijām pašvaldībām* ar Ls 38000 ir atbalstīts pagasta padomes investīciju projekts *Dundagas pagasta Veselības un sociālās palīdzības centra renovācija*. Tā kā mainījušies tiesību akti un projekta izmaksu sadalījums, atcēla iepriekšējo pagasta padomes lēmumu un nolēma īstenot projektu par kopējo summu Ls 43000 un piešķīra līdzfinansējumu Ls 5000 no līdzekļiem neparedzētiem gadījumiem. Paredzēts ierīkot ugunsdrošības signalizāciju, izbūvēt ugunsdrošības metāla rezerves izejas kāpnes, nomainīt logus un remontēt telpas.

► Adreses un nosaukumi

No īpašuma *Griķi* atdalāmam apmēram 17,8 ha zemes gabalam piešķīra nosaukumu *Māldruvas*. No īpašuma *Braņči* atdalāmai apmēram 27 ha zemei piešķīra nosaukumu *Boņi*.

zinās ar SIA *Kurzemes ainavas*. Septiņu kubikmetru konteineru atvešana un aizvešana izmaksā ap Ls 80. Individuālo māju iedzīvotājiem iespējams iegādāties konteinerus par Ls 15.

Noslēgusies **cenu aptauja par apkures katla AK-500 uztādīšanu pilī**. No iepriekšējā katla izmantosim pamatni, jauno katlu pieslēgs Tukuma a/s *Komforts*. Tas izmaksās nepilnus 10 000 latus. Budžetā to neesam iekļāvuši, bet ceram uz papildu nodokļu ieņēmumiem.

Pašlaik gatavojam darba uzdevumu Stacijas ielas asfaltēšanai par Ceļu fonda līdzekļiem. Piecus gadus

Pēc ugunsgrēka atjaunotajai mājai piešķīra veco adresi Mazalakstes ciems,*Jaunkesteri*.

Vecgarlauku kopīpašumā esošajām dzīvojamām mājām piešķīra telpu grupu numuru. Koka dzīvojamās mājas adrese būs *Vecgarlauki - 1*, mūra dzīvojamās ēkas adrese — *Vecgarlauki - 2*. Atļāva apvienot īpašumus Pils iela *Ozolkante* un Pils iela *13a*, piešķirot nosaukumu Pils iela *Dūdas*.

► Pašvaldības funkciju deleģēšana

Deleģēja pašvaldības uzņēmumam SIA *Ziemeļkurzeme* šādas pagasta padomei noteiktās autonomās funkcijas: ūdens un kanalizācijas sistēmu apsaimniekošana, daudzdzīvokļu namu apsaimniekošana, pašvaldības dzīvojamā fonda apsaimniekošana, ielu sanitārie pasākumi un apzaļumošana. Par katru funkciju nodošanas, izpildes kārtību un apjomu slēgs atsevišķus līgumus.

► Novadu lietas

Dundagas pagasta padome jau pašvaldību reformas sākumā bija iniciatore dažādu pašvaldības sadarbības pasākumu īstenošanā. Tā izveidoja pašvaldību sadarbība apvienību *Ziemeļkurzeme*, kura darbības sākumā sagatavoja arī visu 10 pašvaldību (Talsu rajona: Dundagas, Īves, Kolkas, Lubes, Laidzes un Valdgales, Ventpils rajona: Ances, Popes, Puzes un Tārgales) kopīgu stratēģiskās attīstības plānu. Pamatojoties uz to,

tur nedrīkstēs ne rakt, ne lauzt.

Bērnudārzā un Mazajā skolā atjaunotas virtuves. Esam pārliecinājušies, kā noris ēdināšana *Mazajā skolā*. *Lielajā skolā* sagatavoto ēdienu ievieto termosā un aizved uz *Mazo skolu*, tur izlej jaunos traukus un noliek uz galdiem. Līdz 1. septembrim jānovērš dažas nelielas nepilnības. *Lielajā skolā* virtuvi remontēs vasarā.

Krokodils, viens no Dundagas simboliem, slīgst purvīnā. Kur krokodils, tur slapjums, bet godu tas nedara. Iespējams, ka bojāts vecais ūdensvads vai kanalizācija. Tuvākajā laikā ievietosim drenas cauruli, lai ūdeni novadītu, un saposīsim apkār-

savstarpējās attiecības, es un mana ģimene, viktorīna par Dundagu, atbildība un līdzatbildība, skolas karoģis un simbolika, kultūrvēsturiskās vietas manā novadā. Lielākā daļa klašu audzinātāju atzinuši, ka savstarpējās attiecības klasē ir uzlabojušās. Skolēni pētīti ar dažādām metodēm, kā populārākās atzītas anketēšana, individuālas sarunas un aptaujas. Mācību gada laikā klases audzinātāji veiksmīgi sadarbojušies ar skolas sociālo pedagogu, psihologu, bibliotekāri, medmāsu. Pilnveidojusies sadarbība ar vecākiem, tiekoties ar vecākiem individuāli, rīkojot vecāku sapulces, kopīgas ekskursijas, sūtot ziņojumus par skolēnu sekēm, runājot pa telefonu.

Lai visiem jaukas suņu dienas!

Uzklausīja Alnis Auziņš

Dundagas mākslas un mūzikas skolā 2007./2008. mācību gadā varēs apgūt šādas izglītības programmas: vizuāli plastiskā māksla (mācību ilgums 5 gadi); pūšaminstrumentu spēle (flauta, trompete, saksofons, mežrags), akordeona, ģitāras un sitamo instrumentu spēle (6 gadi); klavierspēle, vijolspēle, kora klase (8 gadi); audzēkņus uzņemsim arī izglītības programmā deja (5 gadi).

Konsultācijas 28. un 29. V no plkst. 13.00 līdz 16.00. Uzņemšana 30. un 31. V no plkst. 13.00 līdz 15.00.

Kas jauns pagastā?

Ziņo izpilddirektors Andris Kojro.

Noslēgusies **cenu aptauja par kapličas būvniecību Anstrupes kapos**. Darbus veiks konkursā uzvarējušī firma *DSI*, izmaksas ir ap Ls 40000, neietverot apkārtnes labiekārtošanu. Budžetā atvēlēta apmēram divtik maza summa, trūkstošo gribam iegūt mežizstrādē rudenī, kad skujkokus neapdraudēs mizgrauzis. Pati ēka varētu būt gatava uz valsts svētkiem.

Neapzinīgi iedzīvotāji diemžēl

joprojām **ber sadzīves atkritumus Jaundundagas slēgtajā atkritumu izgāztuvē**. Īpaši daudz ievesti pagājušā ziemā, ievērojami piesārņojot apkārtni un radot neglītu skatu. Joprojām var iegādāties SIA *Ziemeļkurzeme* dzeltenos maisus, to samaksā ietverts pakalpojums — aizvešana. Maisi jānoliek savācējmašīnu ceļā. Tiem, kas dzīvo attālākos pagasta nostūros, un tiem, kas vēlas atbrīvoties no lielizmēra atkritumiem, jāsa-

Pirms vasaras vārti vaļā

Stāsta vidusskolas direktora vietnieces audzināšanas darbā Norika Rēriha un Vaira Kamara.

Maijs skolā vienmēr ir spraigs. Tuvu mācību gada noslēgums, 9. un 12. klašu audzēkņiem — eksāmeni. Vēl spriegas cīņas dažādās mācību olimpiādēs, skolēni aizstāv zinātniskās pētniecības darbus. Mācību gadā paveiktais jāapliecina sacensībās, konkursos un olimpiādēs arī interešu pulciņu vadītājiem un dalībniekiem.

1. V uz bērnu mākslas dienām mūs atkal aicināja Talsu novada muzejs. 5. — 8. klašu teātra pulciņš *Dundziņi* parādīja S. Gosinī lugu *Kā mēs iestudējām «Runcis zābakos»*, 9. — 12. klašu teātra studija — J. Jaunsudrabiņa *Vistu dumpis jeb Likteņa saitēs*. Muzeja apmeklētājus priecēja arī interesantākie priekšnesumi no Dundagas talantu parādes.

10. V Talsu rajona Izglītības pārvalde pateicās rajona skolēniem un pedagogiem, kas godam pārstāvējuši skolas un rajona vārdu valsts olimpiādēs. Agnese Neparte (9. kl.) piedalījies vēstures olimpiādē (pedagogs Imants Brusbārdis), 12. kl. skolniece Rūta Abaja saņēmusi 1. pakāpes diplomu valstī par zinātniskās pētniecības darbu *Dundagas sieviešu tautas tērps* (Sandra Braže), Magda Frišnenfelde un Jānis Klucis laureātu

godā tikuši, piedaloties valsts skatuves runas konkursā *Zvirbulis 2007* (Vaira Kamara), 2. pakāpes diplomu novada skatē ir ieguvis Dundagas vidusskolas jauktais koris, un šajā dienā sveica arī kora diriģenti Sandru Lielansi.

11. V skolu teātru svētkos Talsos piedalījās abi teātra kolektīvi (režisore V. Kamara) un 1. — 4. klašu teātra pulciņš (Aija Freiberga) ar iestudējumu *Velniņa dāvana*. Visi saņēma atzinīgus vārdus, bet 9. — 12. klašu teātra studiju pirmo reizi izvirzīja rajona amatieru teātru skatei, kurā ierindojās 3. vietā tūlīt aiz Talsu tautas teātra un Sabiles amatieru teātra, tikai par puspunktu aiz sevis atstājot jaunizveidoto Dundagas amatieru teātri.

11. V skolēnu pašpārvaldes rīkotajā modes skatē *Dullais pavasaris* vidusskolā katrs dalībnieks bija īpaši padomājis par tērpu. 1. vietu ieguva pašpārvaldes vadītāja Rūta Šermukšne ar tērpu *Purenīte Pauverpafa*, 2. vieta tika Evai Zibenei ar pavasarīgi saulaino *Daīldārznieci*, 3. vieta — Hansam Šmitam ar atspirdzinošo *Alus bundžu*. Žūrijas locekļi, skolotāji, neskopojās ar atzinību.

12. V pils pagalma tirgus placī

ir īstenoti vairāki apjomīgi pašvaldību kopīgi projekti.

Saprotot, ka ir nepieciešams respektēt katras pašvaldības suverenitāti, bet vienlaikus izprast lielāku pagastu — novadu izveidošanas nepieciešamību, 2002. gadā 3 sadarbības apvienības pašvaldības piedalījās kopīga novada modelēšanā. Tā tapa Talsu rajona Dundagas un Kolkas pagasta un Ventpils rajona Ances pagasta pašvaldību apvienošanās projekts, ko finansiāli atbalstīja Pašvaldību lietu pārvalde.

Izvērtējot iepriekšējos Reģionālās un pašvaldību lietu ministrijas ieteikumus un kritērijus novadu centriem, kā arī Kurzemes reģiona telpisko plānu, pagasta padomes deputāti saskata iespējas Dundagas pagastam pastāvēt vienam pašam kā novadam.

Nolēma atbalstīt novada veidošanu kopā ar Talsu rajona Kolkas pagastu un Ventpils rajona Ances pagastu un sagatavot un nosūtīt atbildes vēstuli Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijai par pieņemto lēmumu ar atsauci, ka Dundagas pagasts kā novads var pastāvēt, arī nepaplašinot robežas.

► Kaļķu ciema valde

Pēc pašas lūguma atbrīvoja Zaigu Almani no Kaļķu ciema valdes locekļa pienākumiem.

Protokolu pārlūkoja Aivars Miška

tni.

Taisnība, par *Krokodila* iespējamo apmešanās vietu domas dalās. Viens uzskats ir to pārvietot tuvāk centram, Pils un Dinsberga ielas krustojumā, kur būtu ērtāk piebraukt. Cits viedoklis — labāk objektus *pāretināt* tālāk no pils.

Katru gadu līdzam sapost vienus kapus. Šogad iedzīvotāji paši atjauno žogu Sabdagu kapos, mēs gādājam materiālus. Sabdžiņi izteikuši vēlmi pēc akas kapsētā. Budžetā kapu sapošanai atvēlēti Ls 500. Gaidām, kas uzņemtos šo darbu. Paldies visiem, kas jau darbojas!

Alnis Auziņš

Ciemos igauņi

12. un 13. V Dundagā viesojās 8 Sāres pašvaldības darbinieki.

Attīstības nodaļas vadītāja Gunta Abaja: «Mūsu draudzība sākās pirms diviem gadiem. Igaunus interesē kopīgi projekti, īpaši sadarbība ar Krieviju (Eiropas Savienības fonds veicina sadarbību — divas Baltijas valstis un Krievija), kā arī radniecīgu interešu grupu un atsevišķu cilvēku sastrādāšanās.

Nelielā Sāre atrodas apmēram 35 km attālumā no Tartu. Viņiem nav lielu ražotņu, bet viņi pie sevis aicina apmesties uz dzīvi ģimenes, viņiem patiesi rūp savu cilvēku labklājība. Patīkami bija vērot arī ciemiņu neviltoti sirsnīgās un koleģiālās attiecības šajās ciemu dienās.

Pacīemojušies Pils svētkos, Attīstības nodaļā iepazinušies ar mūsu pašvaldības darbu un pēc tam apmeklējuši dažas mūsu ražotnes un iestādes, igauņi mūs aicināja pie sevis. No 3. līdz 5. augustam uz Sāri dosies mūsu amatu pratēji un jaunieši, kas spēlē florbolu, tāpat pagaidām vēl neesošais jauniešu lietu koordinators. Tieši šajā jomā mēs varētu pamācīties, jo Sārē labi darbojas jauniešu centrs.»

Uzklausīja Alnis Auziņš

Raibs kā dzeņa vēders

Gandarījums — darba augļi

Šoruden atjaunotais pagasta koris svinēs savdabīgu jubileju. Diriģente Sandra Lielanse ar kori strādā 10 gadus.

— **Kā sāki vadīt pagasta kori?**
— Mani jau aicināja, taču uzdrošinājos tikai tad, kad sāku mācīties Liepājas pedagoģiskajā akadēmijā. Studijas deva drosmi. Sagādījās arī, ka tieši pēc diviem gadiem bija Dziesmu svētki, tātad bija iespēja, laikus gatavojoties, tur piedalīties. Kora piedalīšanās Dziesmu svētkos, skatēs, koncertos, ikkatra veiksmē dod gandarījumu.

— **Kā veicies šajā gadā?**
— Ir bijis pārtraukums — mazā atalgojuma dēļ. Darbu atsāku 2006. gada pavasarī. Tagad apgūstam Dziesmu svētku repertuāru. Labi nodziedājam rajona skatē. Punktu izteiksmē pavisam nedaudz atpalikām no Talsu evaņģēliski luteriskās draudzes kora.

— **Kāds, tavuprāt, ir Dziesmu svētku repertuārs?**

— Ir pārbaudītas vērtības, kā *Gaismas pils*, *Jānu vakars*, *Dziesmai šodien liela diena*, ir tautasdziesmu apdares un jauno komponistu dziesmas. Jaunais ne vienmēr gūst atsaucību dziedātājos, bet, pakāpeniski apgūstot, tas kļūst pieņemams.

Repertuārs ir daudzveidīgs, un pirmoreiz tas zināms jau trīs gadus iepriekš. Dziedātājiem pietiek laika iemācīties dziesmas. Tās ir visai sarežģītas lauku koriem ar mazu dziedātāju skaitu, bet kopkorī tās skan. Mūsu rajonam paveicies, jo tā virsdi-

• Ģimeņu dienā luterāņu baznīcā.

A. Auziņa foto

riģents Māris Sirmais ar nenogurstošu darba sparū pratis panākt krietnu rajona kopkoru skanējumu.

— **Kādas ir grūtības?**

— Trūkst vīru balsu. Puiši, kas mācījušies mūzikas skolā un dziedājuši zēnu korī, kā arī skolas jauniešu korī, ir izauguši un uz Dundagu atbrauc reti. Kad var, tad gan izlīdz ar savām balsīm. Ģirts Jānbergs, Raimonds Lugēņins un Toms Zoss arī līdzēja pietiekami labi nodziedāt rajona skatē. Paldies visiem koristiem par aizrautību! Vajag jaunus dziedātājus. Kora repertuāra apguve prasa

nopietnu darbu, regulārus mēģinājumus, mīlestību uz dziesmu. Ja tā nav, tad neko nevar izdarīt.

— **Tu vadi arī zēnu un vidusskolas jauktu kori.**

— Zēnu koris rajona skatē ieguva otrās pakāpes diplomu. Pavisam maz

Liendienās esi dziedājis Dundagas luterāņu korī. Skanēja ļoti labi.

— Cenšos palīdzēt visur, kur vien kas saistīts ar dziedāšanu un kur šī palīdzība vajadzīga. Tieši tāpēc svētkos dziedāju arī baznīcas korī. Ģimenes dienas dievkalpojumā mūzikas nodaļas meitenes luterāņu baznīcā dziedāja Leo Delība (*Leo Delibes*) *Messe-Breve*, ko apguva, gatavojoties Ventspils reģionālajiem mūzikas skolu koru klašu sadziedāšanās svētkiem. Mesu iznāca nodziedāt tikai reizi Ventspilī. Kāpēc lai to neizpildītu baznīcā?

Man ir prieks, ka esam mūzikas nodaļā atjaunojuši kora klasi. Akreditācijas komisija ieteica to likvidēt. Sekas ir jūtamas. Kad bija šī klase,

lielās meitenes daudz ko palīdzēja. Tagad jāgaida, kad izaugs maiņa.

— **Nupat, 19. maijā, Daugavpils Stropu estrādē piedalījāties 1. Latvijas skolu jauktu koku salidojumā.**

— Jā, izdziedājam visa mācību gada garumā apgūto. Skatē nopelnītais II pakāpes diploms bija caurlaide uz svētkiem. Izbraucām trijos naktī, ceļā pavadījām gandrīz sešas stundas, mēģinājumā — lietus šaltis, tad silti saules stari, ekskursija un dvēsele — noslēguma koncerts. Jauniešu kopības izjūta, sadziedāšanās, tas viss deva lielu papildījumu. Ceru, ka arī jauniešiem sirdīs paliks piedzīvotais. Paldies visiem dalībniekiem un atbalstītājiem!

Diāna Siliņa

Piedzīvot Dziesmu svētkus!

Raimonds Lugēņins ir vidusskolas absolvents, divdesmitgadīgs students, kas skolas laikā dziedājis korī un piedalījies piecos Dziesmu svētkos. Kāpēc Raimonds ir dziedājis un vēl aizvien dzied?

Kad skolā sāka veidot zēnu kori, laikam mācījos 5. klasē. Nevienš nejaudāja, vai vēlamies tajā dziedāt. Tiem, kas apveltīti ar muzikālo dzirdi un labu balsi, korī **bija** jādzied. Tajā laikā dziedāšana mani īpaši nesaistīja, taču nejutu arī nepatiku.

No sākuma koris bija obligāts. Vēlāk, kad iemācījāties dziesmas, piedalījāties koncertos, uzstājāties arī ārpus Dundagas, sadziedājāties ar citiem koriem. Tas jau likās interesanti. Pēc tam Sandra Lielanse aicināja dziedāt pagasta un vidusskolas korī. Tad jau bija radusies vēlētāšanās dziedāt, patika mūzika vispār. Īpašs pārdzīvojums — Dziesmu svētki. Nekad agrāk nebiju dziedājis tik lielā

pulkā. To ir vērts piedzīvot.

Tagad dziedu Ivāra Cinkusa vadītajā vīru korī *Gaudeamus*. Izpildām dziesmas dažādās valodās. Korim iznākuši vairāki diski. Vienā no tiem, kurā dziedam pareizticīgo vīru kora dziesmas, skan arī mūsu, duņdžiņu — Ģirta Jānberga, Raimonda Lugēņina un Toma Zosa — balsis.

Gatavojamies Dziesmu svētkiem. Repertuāru esam apguvuši. Šos svētkus ļoti gaidu. Dziedot it kā skudriņas skrien pa ķermeni. Milzīgs piedījums! Tas ir vienreizēji — būt vienam no visa dziedošā kopuma. Daudzie mēģinājumi ir tā vērti, lai pēc tam baudītu šo kopību.

Diāna Siliņa

Jauno talantu parāde

27. V pēcpusdienā Dundagas pilī notika Jauno talantu parāde.

Dundadzniekiem tas patīk. Pārsvārā bija sapulcējušies skolas jaunieši, kas ar skaļiem aplausiem sirsnīgi atbalstīja dalībniekus. Uzstājās jaunieši ar dažādiem priekšnesumiem. Sarīkojumu brīvi vadīja grupa ABBA: Agneta (Alise Salceviča), Annifrida (Magda Frišenfelde), Benijs (Jānis Klucis) un Bjorns (Rinalds Asers). Diplomus, kārumus un iespēju diskotēkā tikt par pusccenu saņēma visi dalībnieki, bet balvas — lietussargus — tikai pašsacerētu darbu autori un žūrijas vislielāko atzini-

bu ieguvušie: Hanss Šmits (1. vieta), grupa Paši (Jānis Klucis, H. Šmits un Juris Šleiners — 2. vieta), Ģirts Liepiņš (3. vieta). Žūrijas īpašā balva — konfektes sirdsveida kārbā — tika Ritvaram Treizem par paša izdomāto priekšnesumu, bet skatītāji par savu simpātiju atzina mazo Anniju Paulu Heibergu. Saldumus un Vairas Kamaras atzinību ieguva sarīkojuma vadītāji. Pateicība pienācās arī pasākuma sagatavotājam Rudītei Balķītei, Dainai Miķelsonei, Vairai Kamarai, Dacei Šmitei, vērtētājam Sandrai

Cirvelei, skaņu operatoram Raitim Sirkelam, pils direktorei Andai Felšai un galvenajai rīkotājai Smaidai Šnikvaldei.

Pāris dalībniekiem un skatītājiem pavaicāju: «Kāpēc esi šeit?»

Dagmāra Grīle, 10. klases skolniece, skatītāja:

— Mani interesē jaunie talanti, tādi, kas neuzstājas vienmēr, bet dara to tikai īpašās dienās. Uzzināju daudz jauna par saviem skolas biedriem. Balsoju par grupu Paši. Tajā man sevišķi patika tas, kā Juris mācēja izdabūt dažādas skaņas un ritmu bītboksa stilā. (No angļu val. *beatbox* — ritma un sitaminstrumentu atdarināšana ar balsi. — Red.)

Jānis Logins, 11. klases skolnieks, līdzjutējs:

— Mani saistīja tas, ka uzstāties klasesbiedri. Ciemojoties pie Hansa, uzzināju, ka viņš sacerējis dziesmu un uzstāties. *Jauno talantu parāde* man patika. Balsoju par grupu Paši.

Gatis Nierliņš, dziesmas Tuvāk, māt! izpildītājs:

— Man kopš skolas laikiem patīk uzstāties, dziedāt. Kaut gan esmu pieradis, tomēr sākumā vienmēr uztraucos, bet pēc tam ir fantastiski. Sirdij tuvākas ir mierīgākas dziesmas. Ļoti mīļa ir *Tuvāk, māt!*, to izpildīju, gatavojoties Māmiņu dienai.

Juris Šleiners, grupas Paši dalībnieks:

— Gribējās parādīt kaut ko neparastāku, jo patīk savdabīgai, neredzētai. Man, piemēram, ir paša darināts bruņu krekls un dāvināts vienrītenis, ar ko braukāju.

Jauno talantu parādē uzstājos ar bītboksu. Par šo īpatnējo muzicēšanas veidu uzzināju no kāda interneta klipa. Mans draugs apšaubīja, ka ar to var reizē dziedāt un sist ritmu. Kopš tā laika sāku interesēties par bītboksu. Būs gads, kopš to izmantoju. Esmu ar to uzstājies dažādos sarīkojumos Talsos, piedalījies sacensībās Viļņā. Ar bītboksu var atskaņot jebkuru mūzikas veidu. To izmanto arī grupa Cosmos.

Diāna Siliņa

Gribu kalpot Latvijai!

Maijā Briseli lūkoja 11. b klases skolēns Kristaps Bolšings. Vārds Kristapam.

Pēc skolotāja Imanta Brusbārža ieteikuma piedalījās konkursā *Latvijas Saeima un Eiropas Parlaments*. Pirmajā kārtā bija jāatbild uz 30 jautājumiem par Latvijas Saeimu. To darīju mājās, izmantodams grāmatas un internetu. Otrā kārtā notika Rīgā, Kara muzejā. Tajā rakstiski 45 minūšu laikā bija jātiekl galā ar 12 jautājumiem. Dīkstēja izmantot internetu, taču, lai ātri atrastu vajadzīgo atbildi, jāprot veikli ar to strādāt. Mans darbs saņēma vērtējumu *Izsmēlošā kā atbildes ar atsaucēm*.

Iekļuvi pirmajā sešinieka, un līdz ar to balvā — brauciens uz Briseli. Visus 20 finālistus, arī Dundagas vidusskolas skolnieces Alisi Krauju un Agnesi Neparti, kā arī mūsu vēstures skolotāju I. Brusbārdi vēl gaida brauciens ar kara kuģi. Sešus braucējus uz Briseli 2007. gada beigās uz salidojumu aicinās Eiropas Parlamenta (EP) deputāte Inese Vaidere.

Paldies vidusskolai, kas gādāja, lai nokļūstu uz lidostu un atpakaļ. Lidoju pirmoreiz. Vislabāk man patika sajūta, lidmašīnai paceļoties gaisā.

Briselē pavadījām divas dienas. EP tikāmies ar I. Vaideri un piedalījāmies plenārsēdē, kurā sprieda par arābu iekļaušanos Eiropas sabiedrībā. Temats īpaši nesaistīja, taču izmantoju izdevību pārbaudīt angļu valodas zināšanas. Ar austiņām noklausījies sēdi un secināju, ka apmēram pusi runātā saprotu. Noskatījāmies vairākas prezentācijas par EP darbību un struktūru. Iepriekš domāju, ka deputāti tur neko nedara. Pārliecinājos, ka tā nav.

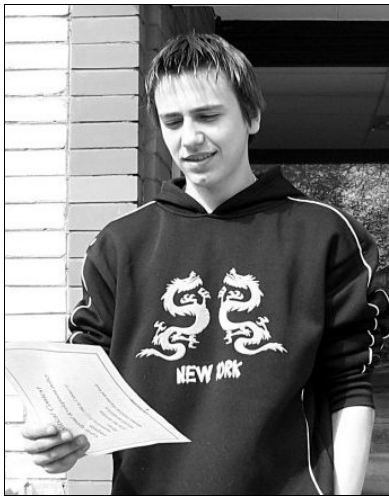
Piedaloties plenārsēdē, zālē redzēju tikai cilvēkus 50, bet parlamentā ir 700 deputātu. Izrādās, ka viņi var plenārsēdē noskatīties un noklausīties, sēžot savos kabinetos. Vienīgi balsot jānāk uz parlamenta ēku. Pieņemot nozīmīgus lēmumus,

gan jāpiedalās klātienē. Eiropas parlamentārieši tiešām cītīgi strādā: bieži darba laiks ilgst no plkst. 10.00 līdz pusnaktij.

Pati parlamenta ēka ir iespaidīga. Lai arī cik liela tā būtu, arvien nāk klāt jaunas dalībvalstis un vietas ir par maz. Tiek celtas klāt citas ēkas, kur strādāt. Ar I. Vaideri tikāmies ne tikai parlamentā vien. Viņa mūs uzaicināja uz vakarēšanu restorānā, kur sarunājāmies par dažādiem jautājumiem. Man I. Vaidere divas reizes paspieda roku, es iedevu viņai buču uz vaiga.

Mūs izvizināja ar autobusu pa Briseli. Pastaigājāmies pa Minieiropas parku, kur redzējām Brīvības pieminekli miniatūrā. Blakus parkam atrodas *Lielais atoms*, kas sastāv no 9 bumbām ar liftu un kāpnēm, kur var pārvietoties.

Brīvajā laikā paklaidījām pa Briseli. Brīnišķīga pilsēta. Ja naudas papilnam, tā ir istā vieta, kur to tērēt. Tur ir daudz veikaliņu, restorānu un muzeju. Izstaigājām visu burvīgo vecpilsētu. Iepazinu to labāk par Vecrīgu, jo tā ir mazāka.

Par cenām biju sautis. Ātrās ēdināšanas uzņēmumā par otro ēdienu un glāzi sulas samaksāju 15 eiro.

Lielākais ieguvums — esmu sapratis gandrīz visu, kas un kā EP notiek. Varbūt nākotnē vēlētos tur strādāt par juristu vai arī par deputātu. Tas ir smags darbs, bet zini, ka kalpo tautai, ka tavās rokās ir diezgan liela vara un tev iespējams ietekmēt notiekošo.

Uzklausīja Diāna Siliņa

Talka parkā

Valsts meža dienests kopā ar a/s *Latvijas valsts meži* 2. V sakopa Dundagas parku. Stāsta mežzinis Ēriks Bērzkalns.

Talkā piedalījās visi Dundagas mežniecības darbinieki, a/s *Latvijas valsts meži* Rakupes iecirkņa vadītājs Pēteris Rumpe un vietnieks Einārs Čivčs, kā arī 8. b klase ar audzinātāju Ivetu Miltu. Abi ar P. Rumpi bijām pamanījuši, ka parks ir ļoti piedrāzots. Mums likās lietderīgi to kopā ar jauniešiem sapost.

Kaut gan laiks nebija patīkams, tomēr strādājām. Izzāgējām lauztos zarus, atnesām atpakaļ savās vietās sopus, ierakām zemē pārvietotās atkritumu urnas, pielikām vēl nesalauztos, bet tikai noplēstos putnu būrīšus. Kopā savācām vairāk nekā 10 maisus ar atkritumiem. Lielumu padarījuši, visi sildījāmies pie ugunsкура, cepām un baudījām abu iecirkņu darbinieku sagādātās desinas. Izskatījās, ka skolēniem talka parkā patika, jo viņi izteica vēlmi piedalīties arī nākamgad.

Diāna Siliņa

Ciemos

Dundagas laiks

(Pēc Kubalu skolas-muzeja ziņām)

1245. g. senrakstos pirmo reizi minēta Dundaga (*Donedange*).
13. gs. beigas, uzceļ Dundagas pili (arī pils baznīcu).
1656. g. zviedri ieņem Dundagu, izlaupa pili.
1666. g. pārbūvē Dundagas pils baznīcu.
1697. g. Dundagas mācītājs Johans Višmanis sastādījis pirmo latviešu poētiku (dzejas mācību) «Ne-vācu Opica jeb Īsa pamācība latviešu dzejas mācībā».
1711.–1725. g. Dundagas mācītājs ir Jēkabs Bankavs. Sarakstījis populārāko sprediķu grāmatu latviešu valodā «Latviski svētdienas darbi». (870 lpp.), kas iznākusi 10 izdevumos.
1721. g. pēdējo reizi atjaunota (uzbūvēts tornis) Dundagas draudzes koka baznīca.
1766. g. firsts Kārlis fon Zakens uzceļ tagadējo Dundagas ev. lut. draudzes baznīcu.
1766.–1789. g. Dundagā strādā pirmais zināmais ārsts (ķirurgs) Gotlībs Pensins.
Ap 1770. g. dibināta tagadējā Dundagas mācītājmuiža. Agrākā mācītājmuiža bijusi Vecmuižas ciemā.

Skolotājs Gustavs Traubergs.
1872. g. 1. IV nodeg Dundagas pils, arī pils baznīca.
1872. g. 9. IX Dundagas pagastskolā Ķīkaros notiek pirmā pagasta skolotāju sapulce.
1873. g. 15. XI nodibina pirmo latviešu kredītkooperatīvu — Dundagas krājaizdevu kasi (statūti apstiprināti 1874. g. 5. VI).
1874. g. 16. XII atklāj jauno draudzes skolu ar 4 nodaļām un 3 skolotājiem.
1877. g. 4. IV nodibina Stipendiju kapitālu.
1878. g. VII Dundagu apmeklē *Baltijas Zemkopja* izdevējs un redaktors Māteru Juris.
1880. g. izgatavo Dundagas kora karogu ar uzrakstu: «Puiškalna koris».
1880. g. Puiškalna koris, 31 dziedātājs Jāņa Dreiberģa vadībā, piedalās II Vispārīgajos dziesmu svētkos Rīgā.
1883. g. provizors Konrāds Jūlijs Štolcers dibina Dundagas aptieku (Dakterlejš).
1884. g. Dziedātāju kora paspārnē nodibina mūzikas kori ar stīgu un skārda instrumentiem.
1884. g. Dundagas pagasta namam

1892. g. 29. I Dundagas draudzes skolu pārveido par Dundagas lauku 2 klasīgo Tautas Izglītības ministrijas skolu.

1895. g. Dundagas jauktais koris, 40 dziedātāji Jāņa Dreiberģa vadībā, piedalās IV Vispārīgajos dziesmu svētkos Jelgavā. Korim piespiež 5. godalgu — karoga saites (lente ar sudraba sprādzi karoga izgriezšanai).

1897. g. prāvesta Kārļa Moltrehta laikā baznīca dabū neglītā torņa vietā tagadējo slaido gotiskā stilā celto torni.

Ap 1900. g. nodeg Dundagas pirmā slimnīca.

1900. g. 30. VIII svin Dundagas dziedāšanas biedrības 10 gadu pastāvēšanas svētkus.

1902. g. Pie Dundagas draudzes skolas uzceļ ēku skolotāju dzīvokļiem un skolēnu internātam.

1902. g. Dundagā uzbūvē muižas alus brūzi (ēkas apakštava daļa kopš 1847. g.).

Ap 1903. g. pagasta valde pārceļas uz jauno pagasta namu Jaundundagā.

1905. g. 6. III pie Dundagas luterāņu baznīcas notiek pirmais mītiņš, kurā tur revolucionāras runas.

1905. g. VII Dundagas muižā un visās pusmuižās siena un rudzu plaujamā laikā streiko visi strādnieki.

1905. g. 2. XII naktī revolucionāri nodedzina Dundagas pili.

1905. g. 4. XII Dundagas dziedāšanas biedrība uz laiku pārtrauc darboties.

1905. g. 23. XII Dundagas muižā nodedzina pagrabu un ledus pagrabu.

1907. g. 5. VIII Dundagas dziedātāju biedrība atsāk kora mēģinājumus.

Ap 1910. g. uzbūvē Dundagas spēkstaciju.

1911. g. uzceļ Dundagas pareizticīgo draudzes baznīcu.

1912. g. Dundagas luterāņu baznīca iegūst Jāņa Rozentāla altāra gleznu «Kristus augšāmcēlšanās».

1912. g. Kārlis Sinka nopērk Dundagas aptieku, ko vada līdz mūža beigām 1933. gadā.

1912. g. 21. IX apstiprina Dundagas sadraudzīgās biedrības statūtus.

1913. g. pēc gubernatora rīkojuma slēdz Dundagas sadraudzīgo biedrību.

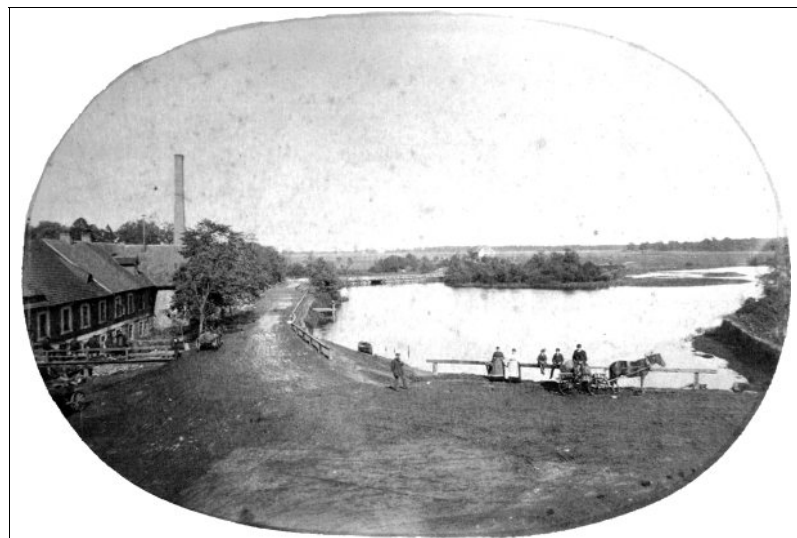
1914. g. 24. IV apstiprina Dundagas sadraudzīgās biedrības «Vārpa» statūtus.

1915. g. uz Krieviju aizved 3 skaitos, skanīgos Dundagas baznīcas zvanus.

1915. g. 15. V pārtrauc darboties Dundagas sadraudzīgā biedrība «Vārpa».

1915. g. VII Pirmā pasaules kara laikā Dundagā ienāk vācu karaspēks.

1918. g. 8. XII pēc Latvijas valsts nodibināšanas atsāk darbību Dundagas

• Skats no aptiekas, 1890. gadi.

Foto no Annas Grinbergas albuma.

dagas sadraudzīgā biedrība «Vārpa».

1919. g. Dundagas ozols attēlots uz jaunās Latvijā izdotās 100 rubļu naudas zīmes. Mākslinieks Hermanis Grinbergs.

1919. g. 5. I arestē Dundagas baronu ar visu ģimeni un ev. lut. draudzes mācītāju Kārli Moltrehtu.

1919. g. 11. I Dundagā nodibina padomju varu.

1919. g. 20. I Tukumā lielinieki nošauj Dundagas baronu Kristianu Ostenzakenu un Dundagas mācītāju Kārli Moltrehtu.

pirmsskola (līdz 1924. g. 15. V).

1922. g. Dundagas sadraudzīgās biedrības «Vārpa» īpašumā piešķir agrāko Dundagas muižas pārvaldnieka māju (tā saucamo Jaumpili).

1922. g. 1. I Dundagas pagastā atver dzimtsarakstu nodaļu.

1922. g. 30. VIII nodibina Dundagas 1. piensaimnieku sabiedrību.

Ap 1923. g. nodibina Dundagas stērķeļu fabriku.

1923. g. izveido Dundagas savstarpējās uguns apdrošināšanas biedrību.

• 1919. gadā Latvijas Pagaidu valdības izdotā 100 rubļu naudas zīmes otra puse ar Dundagas ozolu.

1919. g. 10. III Dundagu pamet padomju varas izpildkomitejas locekļi.

1919. g. III Dundagā ierodas vācu landesvēristi.

1919. g. 1. X sāk darboties Dundagas pagasta pašvaldība Latvijas brīvvalsts laikā.

1919. g. 31. XII Dundagā beidz darboties pareizticīgo draudzes skola.

1920. g. Dundagas pārtikas biedrību pārveido par Dundagas patērētāju biedrību.

1921. g. Dundagas luterāņu draudzi sāk vadīt mācītājs Edgars Ville.

1921. g. 16. VIII nodibina Dundagas krājaizdevu sabiedrību.

1921.–1924. Pareizticīgo draudzes ēkā darbojas Dundagas pagasta

1924.–1936. g. Dundagas centra muižu iznomā sabiedrībai «A. Priedīts un E. Michelsons».

1925. g. Rīgā pie Šverina izliets tagadējais Dundagas ev. lut. baznīcas zvans.

1925. g. 17. V svin Dundagas 6-klasīgās pamatskolas 50 gadu pastāvēšanu.

1925. g. 21. VI iesvēta sadraudzīgās biedrības «Vārpa» jauno namu (biedrības zāles jaunbūve).

1926. g. 28. I izveido Latvijas sociāldemokrātiskās strādnieku partijas Dundagas nodaļu.

1926. g. IV dibina Latvijas atvaļināto karavīru biedrības Dundagas nodaļu.

1926. g. 25. IV izveido Latvijas Sarkanā Krusta Dundagas nodaļu.

1926. g. VII pagasta pašvaldība pārceļas uz Dundagas pili.

1926. g. 29. VIII Dundagas ev. lut. baznīca svin 160 gadu pastāvēšanas svētkus.

Apt. 1926. g. IX izveido Latvijas jaunsaimnieku — sīkgruntnieku partijas Dundagas nodaļu.

1926. g. 26. IX Dundagā atklāj Ventspils apriņķa IV lauksaimniecības un rūpniecības izstādi.

1927. g. 11. IX Dundagā notiek arāju sacīkstes.

Sagatavojis Ivars Abajs

(Nobeigums nākamreiz)

• Dundagas pils, 1890. gadi.

Foto no Annas Grinbergas albuma.

1772. g. Dundagā dzimis Ulrihs Ernsts Cimmermanis. Sarakstījis pirmo latviešu literatūras vēstures grāmatu «Latviešu literatūras mēģinājums» (1812.).

1811. g. Dundagā nodibināts pastāvīgs doktorāts.

1818. g. no jauna uzcelts baznīcas krogš Dundagā.

1831. g. vācu draudze pārtrauc lietot Dundagas pils baznīcu.

1844.–1854. g. Dundagā dzīvo un strādā muižas ārsts Juris Indriķis Bārs, pirmais latviešu valodnieks.

1859. g. 6. X iesvētītas Anša Dinsberģa darinātās Dundagas baznīcas ērģeles.

1864. g. barons Kārlis Ostenzakens uzceļ pirmo pagastmāju Dundagā.

1867. g. 2. I Dundagas pagasta vietnieku pulka pirmajā sēdē ievēl pagasta vecāko Frici Adamoviču un skrīveri Eduardu Neilandu.

1870. g. Dundagā ir viens vienīgs tirdzniecības veikals — Rabinoviča bode Dakterlejš.

1870. g. muižas ērbēģa Ķīkaru 2. stāvā ierīko Dundagas pagastskolu (pirmo skolu pašā Dundagā).

uzbūvē otru stāvu ar plašu sapulces zāli.

1885. g. 3. II Mūzikas koris pirmo reizi uzstājas izrīkojumā pagasta namā.

1888. g. Dundagas jauktais koris, 33 dziedātāji Jāņa Dreiberģa vadībā, piedalās III Vispārīgajos dziesmu svētkos Rīgā.

1888. g. 30. III agrākā «Puiškalna kora» vietā nolemj uz kora karoga likt uzrakstu «Dundagas dziedātāju koris».

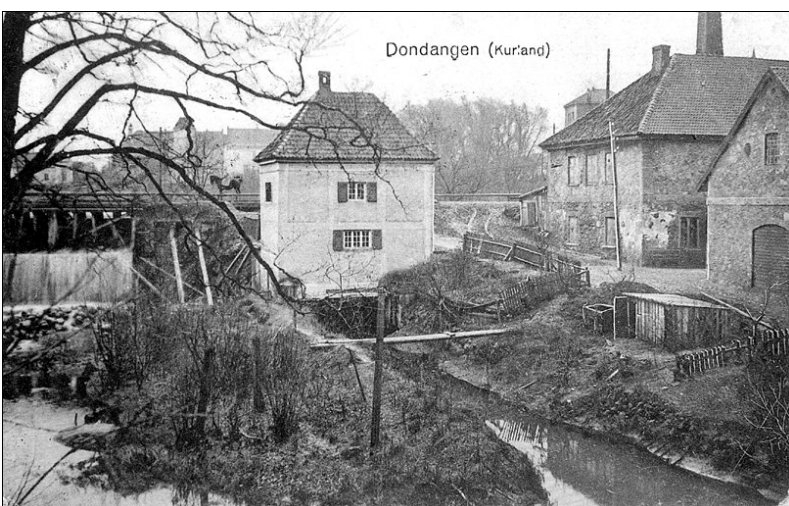
1890. g. Dundagā ierīko slimnīcu un nabagmāju.

1890. g. 1. I Dundagas dziedātāju koris sarīko dalībniekiem un viņu piederīgiem teātra izrādi, uzvedot joku lugu «Pie varavīksnes». Tā, domājams, ir pirmā publiskā teātra izrāde Dundagā.

1890. g. 16. II apstiprina Dundagas dziedāšanas biedrības statūtus.

1891. g. 13. II Dundagas dziedāšanas biedrība nodibina bibliotēku. Savu bibliotēku (450 sējumus) tai nodod pagasta valde.

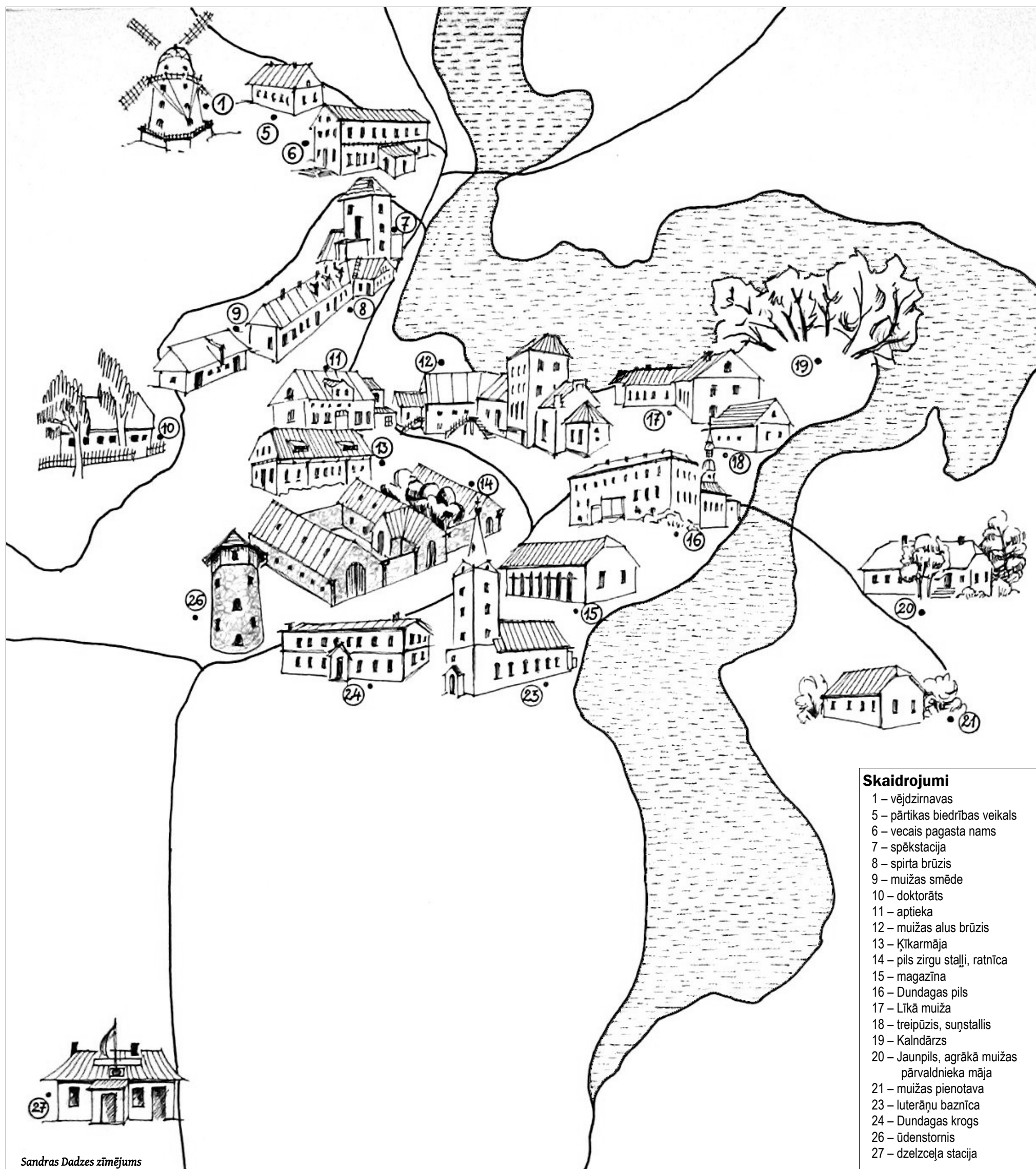
1892. g. nodibina Dundagas pārtikas biedrību, kas 1892. g. aprīlī atver savu pirmo veikalu pagasta nama saimniecības ēkā.

• Dundagas spēkstacija ap 1913. gadu.

Foto Kubalu no skolas-muzeja krājumiem.

Dundagas centrs 20. gadsimta 20. gados

Pensionāri ceļo

16. V Dundagas pensionāri, Ainas Šleineres aicināti, devās ekskursijā.

Vispirms apskatījām Kino pilsētu Slampes pagastā. Gide pastāstīja, ka pilsētiņa sāka veidot 2004. gadā, pašreiz apbūvēti 12 ha. Uzzinājām, kā top filmas. Šeit uzņemta Rīgas kinostudijas filma *Rīgas sargi*, ko izrādīs novembrī. Rudenī sāks uzņemt Jāņa Streiča *Rūdolfā* mantoju-

mu. Nākotnē paredzēts celt ēdnīcas un muzejus, uzņemt jaunas filmas.

Nākamā pieturas vieta – Ložmetējkals. Par to sīkāk pastāstīja Aina Pūliņa, kuras tēvs kā sapieris cīnījies Ziemassvētku kaujās. Apskatījām blindāžu, lauku māju muzeju *Mangaļi*, nocietinājuma uzbērumu un piemiņas zīmi *Koka zobens*, kur latviešu strēlnieki pārrāva vācu nocietinājumu.

Tālāk braucām līdz piemineklim *Ložmetējkals*, no kura netālu atrodas 27 m augsts skatu tornis. No tā

paveras skats 30 km tālumā. Pirmā tornī uzkāpa Aina Pūliņa, kurai sekoja arī citi drosmīgie. Pēc tam apskatījām Jūrmalas brīvdabas muzeja laipu takas, Jomas ielu ar Lāčplēša pieminekli. Pēdējā apskates vietā, Ķemeros, padzērām sērūdeni un devāmies mājup gandarīti.

Esam pateicīgi Aina Šleinerai par nesavtīgo gādību!

Maija Kalnēja

Māmiņas dienā

13. V pilī dejoja un dziedāja paši mazākie no bērnudārza un Mazās skolas. Tā kā ikvienam, arī dzīvnieciņiem, ir sava māmiņa, Dace Treinovska kādā dejā bija iejutusies cāļu mātes lomā, bet viņas mazie dejojāji – cālēnu. Graciozi meitenes devoja *Vienu turku pupu*. Aizkustinoši dziedāja 1.–4. klašu meiteņu koris: «Saki man, māmiņ, kam sirsniņa dota? Lai it visus, kam sāt, tu,

bērniņ mans, pažēlotu.» Starp mazo dejojā un dziedātāju priekšnesumiem visus priecēja mūzikas nodalās audzēkņi: Laine Šmite ar klavier spēli, Kristīne Ralle ar vijoli, Pauls Ķierpe ar neparasto marimbū, bet Artūrs Šņikvalds ar saksofonu. Nobeigumā vismazākie ģipri nodevoja *Peļu danci*. Kultūras centra vadītāja Smaida Šņikvalde novēlēja jauku vakaru ģimenes lokā. Iepriecinoši, ka šajā koncertā blakus māmiņām atradās arī pa tēvam.

Diāna Siliņa

Visa dzīve man viens ceļojums

Tūrisms atsākas!

Dundagas tūrisma informācijas centram (TIC) sezonas sākums ir viskarstākais darba laiks.

Jāspēj gan apkalpot pašzemju un citzemju Dundagas apmeklētājus, gan iekārtot jaunās, plašās TIC telpas (pili, bijušā pasta vietā). Arī šogad piedalāties akcijā *Apceļosim Latvijas pilis!*, tādēļ gaidāms lielāks intereseņu skaits.

Šogad pils velvēs būs skatāma seno amatnieku darbarīku un citu vietējo kultūrvēstures liecību Izstāde, papildināta un pārveidota. Īpašs paldies atsaucīgajiem dažādu priekšmetu devējiem: Maijai un Johanam Krūziņiem par maltuvi no Kaļķu *Pakalniem*, Brigitai un Alfrēdam Dadžiem no *Purkalējiem* par plašo kalēja aprīkojumu, Ainai Šleineri par koka vannu, Rutai un Aigaram Bērziņiem par daudzu dažādu priekšmetu klāstu, Tālim Frišen-

feldam par ieinteresētību un līdzēšanu priekšmetu sagādē, Ausmas Goldbergas vadītājam Mazirbes audējām par krāsainajiem dekļiem, Danutai Skriblei par dažādām interesantām lietām, kā arī Dacei Čoderaī un Sandrai Dadzei par atsaucību un izdomu, iekārtojot izstādi. Paldies arī visiem pārējiem, kas devuši kādas lietas no saviem bēniņiem un šķūnīšiem.

Dundagas mākslas un mūzikas skola atsaucīgi ierīkojusi īpašu izstādi tūristu acu un siržu mīlošanai pils 3. stāvā. Paldies!

Joprojām trūkst Dundagai un novadam raksturīgu suvenīru. Priecē jebkurš ierosinājums, kā padarīt mūsu pusi interesantāku un pievilcīgāku, kā labāk daudzina tieši

mums raksturīgo. Tā, piemēram, patikams izņēmums ir Dundagas pienotavas ražojumu dažādošana tūristiem īpaši pievilcīgā iepakojumā.

Nāciet ar saviem ierosinājumiem, jaunās TIC telpas ir pietiekami lielas dažādu reklāmu izvietošanai, izstāžu rīkošanai. Mūsu lepnums — pils — vēl gaida uz daudzām iespējām tūrismā.

Mūsu uzņēmējiem jāliek lietā izdoma, radot jaunus tūrisma produktus, lai piesaistītu ceļotājus Dundagai, jo ekskursanti galvenokārt te uzturas tikai caurbraucot vai nakšņojot vienu nakti. Nepieciešama velosipēdu noma tuvāk Dundagas centram.

Jāpiesaista papildu līdzekļi jaunu maršrutu apgūšanai, gan kājniekiem, gan velotūristiem, gan autotūristiem. Tikai garāmskrienot ir grūti ko iespēt. Tepat centrā Pāces upīte acināt aicina, īpašniekiem sadarbojoties, izveidot jauku pastaigu taku.

Alanda Pūliņa

Uz Raķupi un Kaļķu gravām

Kopš pagājušā gada rudens Dundagas luterāņu draudze atklājusi kādu jaunu prieku — iet pārgājienos. Par to stāsta Baiba Vadone, ro-sīga pārgājienu dalībniece.

Šopavas ar esam bijuši divos pārgājienos: 22. aprīlī gar Raķupi, 6. maijā uz Kaļķu gravām. Abos pārgājienos līdzīcinājām arī cilvēkus, kas nav draudzē, bet kuriem patīk aktīvs dzīvesveids.

Aprīlī tieši pirms pārgājiena un arī pēc tā bija nepatīkams laiks: auksts un liels vējš. Taču svētdienā, kad pārgājiens bija paredzēts, spīdēja saulīte un temperatūra arī pakāpusies uz augšu. Ceļā devāmies tikai 9 cilvēki, jo laiks droši vien citus bija nobiedējis. Ar autobusu aizbraucām gandrīz līdz Sumbri kapiem, tad atradām Raķupi un gar tās krastiem devāmies uz Pāci. Par to, lai mēs neapmaldītos, gādāja Gunta un Mārtiņš Abaji, kuriem bija kartes un kompass. Jūtām vienotību: kopīgu prieku par skaisto dabu, izbrīnu par neparasto dabā, piemēram, pa pusei nokaltušo egli, kas sākusi kalst no galotnes, nevis no apakšas. Dalījāmies dienišķajā mai-zē un draudzīgi pārvarējām šķēršļus. Pārgājiens ilga vairāk nekā 5 stundas un bija skaists.

• *Ko visu var atrast pārgājienā!*

Jolantas Ģermanes foto

Maijā laiks bija brīnišķīgs un pārgājienā devāmies vesels pulks — 26 cilvēki, arī vairāki vecāki ar saviem bērniem. Līdz Kaļķiem braucām ar autobusu, tālāk devāmies kājām. Šoreiz vajadzēja tikt lejā un augšā

pa stāvām nogāzēm, pārvarēt kritušus kokus un slapjas vietas. Kopīgiem spēkiem mums tas izdevās un nonācām pie Svētmeitu kambariem, par ko stāsta teika.

Kādreiz šeit bijusi dziļāka ala, kur svētmeitas esot audušas un vērpušas. Par to bijis neapmierināts tuvējo māju saimnieks: viņam nav patīcis trokšnis, ko viņas radījušas, aužot audeklus un vērpiot dziju. Pats viņš baidījies, tāpēc sarunājis kādu citu, lai tas alu aizber ciet. Bet meitas bijušas ļoti skaistas, un šim cilvēkam kļuvis viņu žēl. Viņš to nav varējis izdarīt. Laika gaitā alas pašas nobrukušas. Kur palikušas svētmeitas, arī neviens nezina.

No alām pavērās skaists skats uz leju, kur tek upīte. Jaukā plāviņā, kas atrodas apmēram 70 m virs jūras līmeņa, mazliet

Septiņi ģimenes apļi

Dundaga var lepoties, jo no tās ved septiņi ceļi uz visām debess pusēm — uz Ventspili caur Blāzmu un caur Anci, uz Talsiem, Kaļķiem, Mazirbi, Kolku un Ģipku. Uz katra ceļa ir daudz skatāma un izzināma. Aicinu piepūst vaigus, piecelties un iet kopā pārgājienā ģimenes.

Reizi nedēļā — mugursomas plecos, un aidā! Izvēdināsim plaušas, iztaisosim muguras un iepazīsim dzimto pusi! Mācīsimies paši pārciest un palīdzēsim citiem pārdzīvot noberztu papēdi, sadalīt maizes rīcienu, palīdzēt mammai, vecmāmiņai un mātai panest ceļa somu.

Tikai nesakiet: «Nav laika!», gan jau ir! Reiz kāds teicis: «Kopš saku skriet, man ir vairāk laika.» Saistoša jau ir pati maršruta izstrāde, ko var izdarīt, mazgājot traukus vai darot citus ikdienas mājas darbus. Katram atradīsies sava iecere, var palūgt padomu arī Tūrisma informā-

cijas centrā, kaimiņiem, skolotājiem. Gar visiem ceļiem uzrūnā mūsu vēsture, meži un pļavas ar augu un dzīvnieku valsti, tā tikai palai-kam ir mūsu neievērota. Pats galvenais — šādos pārgājienos vislabāk doties ģimenēm, vairākām pa-audzēm kopā. Lieliski būtu, ja brauktu ar divriteņiem, jo tad aplis iznāktu lielāks. Septiņi ceļi — septiņi apļi! Dodoties tādā dzīvelīgā izk-laidēs un atpūtas pasākumā, var padomāt par savu dziesmu, kas var pārtapt par ģimenes himnu. Savu-kārt mugursomu var vienkārši izga-tavot pašu spēkiem no kāda maisi-ņa vai pat auduma strēmeles.

Pēc pārgājiena vai izbrauciena jums paliks kopīgs nogurums, ko-pīgs prieks, kopīgas atmiņas, kas liks ar nepacietību gaidīt jau nāka-mo brīvdienu, lai dotos atkal mazā ceļojumā pa mūsu pagastu.

Ceru satikt Dundagas ceļos daudz ģimeņu!

Aina Pūliņa

Pa Dundagas ciemiem

Mēs, pavisam 8, skolēni un skolotāja Lienīte Iesalniece, 14. V rītā devāmies pārgājienā.

Pirmā pieturvieta bija Gavsenē. Jaunsniķeros saimniece Elma Zadiņa pastāstīja par vietu, kur viņa dzīvo, un cienāja ar pūteļi un dižraušiem. Pūteļi gatavo no miltiem un rūguš-piena. Kopā ar ievāriņumu tas gar-šoja pēc maizes jogurta. Saimniece teica, ka, vakariņās iedzerot trīs krūzītes, ēst vairs negriboties.

Mežsausterē apmeklējām veco Kubalu skolu. Gide izdalīja lapiņas ar pantiņiem, tās vajadzēja salocīt kā burtnīcu un uz vāka uzrakstīt vārdu, uzvārdu un datumu. Tas mums palika par piemiņu. Tad gide pastāstīja par Sofiju Dravnieci, kas piedzīvojusi garu mūžu un uzrakstījusi vairākas grāmatas. Skolas otrajā stāvā noklausījāmies, kas tur atradies un kādi skolotāji dzīvojuši.

Valpenē apskatījām akmeņu krā-vumu. Atsevišķi akmeņi ir saskrū-vēti kopā, lai piramīda nesabrukta. Vādzērē pie ozoliem vajadzēja no-skaitīt kādu ticējumu. *Jumaros* uzzi-nājām par šo seno dzimtu, kas te atgriezies dzīvot.

Diena bija ļoti saistoša!

Jānis Logins, 11. klases skolnieks

Putnu dienā

27. aprīlī a/s *Latvijas valsts meži* (LVM) Ziemeļkurzemes mežsaimniecības rīkotajā Meža dienu pasākumā Dundagas vidusskolas 6., 7. un 8. klašu skolēni izlika putnu būrišus mežaudzēs gar Eniņu dambi.

Kāpēc šogad Putnu diena ir tieši tāda, jautāju atbildīgajam par pasākuma norisi Sandrim Upeniekam — Ziemeļkurzemes mežsaimniecības mežkopim. «Pagājušajā gadā *Putnu māja* bija ļoti plašs pasākums, taču piedalījās samērā maz skolēnu. Visticamāk, tāpēc, ka tas notika pēc-pusdienā, kad skolēniem beigušās stundas. Šogad izvēlējamies stundu laiku un konkrētas klases, kas piedalīsies. Šajās Meža dienās lūkojam skolēnus izglītēt meža apsaimniekošanas un vides jautājumos, kā arī piedāvājam pašiem praktiski padarboties meža aizsardzības jomā.

Pasākuma ierosinātāja ir skolotāja Lienīte Iesalniece, kura sākotnēji skolēnus aicināja piedalīties konkursā par putniem, tādējādi apzinot mērķauditoriju un *Putnu dienas* in-

teresentus. Uz mežu aicinājām kon-kursa dalībniekus un 8. klašu skolē-nus, jo viņi bioloģijā apgūst zināša-nas par putniem. Būrišus šogad ne-lika 8.b klase, kas bija izvēlējusies citudien sakopt Dundagas parku,» Sandris Upenieks pastāstīja.

Diena sākās ar pārgājienu uz *Eni-ņu* dambi, kas savieno Dundagas — Ģibzdes un Dundagas — Talsu ceļus. Skolēniem līdzī devās arī skolotājas L. Iesalniece un Una Sila. Tā kā sko-lēni, pārsvarā astotklasnieki, gāja ļoti lieliem soļiem, pie galamērķa nonācām ātrāk, nekā paredzēts. Tur Sandris Upenieks pastāstīja par mežu un putnu nozīmi tajā, kā arī par gaidāmo olimpiādi *Izzini mežul* un to, kāpēc un kā būriši jāliek. Skolēni labprāt iesaistījās diskusijās un izrādīja labas zināšanas šajās jo-

mās. Lekciju par putnu bioloģiju un vajadzību izvietot būrišus māksli-gu ligzdošanas dobumu radīšanai skujkoku mež-audzēs nolasīja pieaici-nātais ornitologs Elmārs Pēterhofs. Zinātnieka izsmēlošajā stāstījumā ar vislielāko uzmanību ieklausījās ikviens klāt-esošais.

Sandra vadītājā auto bija salikti 135 būriši, kas domāti zīlītēm un melnajiem mušķērā-jiem, 6 nelielas kāpnēs, āmuri un naglas. Atlika vien ķerties pie darba. Skolēni sadalījās grupās, ņēma visu nepiecieša-mo un mežā iekšā! Tur viņus gaidīja dažādi pārsteigumi: cits izbrida ar slapjām kājām, vēl kāds meža slapjumā tiši vai netiši pazaudēja kāpnēs, dažs tā nogura, ka tikko va-rēja kājas pavilkt.

Apbrīnu izpelnījās grupa, kas izti-ka bez kāpnēm. Izrādījās, ka tajā ir augumā dižais Kristaps Šepte, kas uz savas galvas uzsēdinājis Artūru

Jaunsungu (**sk. foto!**). Kam viņiem trepes, ja tik labi paši tiek galā?

Īpašu prieku skolēniem sagādāja vizināšanās ar mežsaimniecības džipu. Būrišus salika gar visu ceļu vajadzīgajā attālumā. Lai darbi ātrāk veiktos un skolēniem nebūtu jākāto lielāki gabali, Sandris viņus veda uz priekšu pie nākamajiem būrišiem. Arī uz Mednieku namiņu visus aizvazināja.

Tur varēja izšūpoties, uzspēlēt bumbu, uzēst tikko ceptas desiņas. Noslēgumā mežkopis Sandris Upe-nieks visus uzteica par izturību un praktisko ieguldījumu darbā, no-sauca konkursa uzvarētājus, 8.a klases skolēnus: Marinelu Duplavu, Valteru Tālbergu un Dāvi Bētaķu. Viņiem tika pa grāmatai, kas node-rēs, gatavojoties olimpiādei. Atzīnī-gi Sandris novērtēja 6.b klasi, jo tā īpaši rosīgi bija piedalījusies kon-kursā. Visi dāvanā saņēma uzlīmes ar LVM struktūrvienības *mammada*-ba zīmolu.

Diāna Siliņa
Autores foto

Sena dziesma jaunās skaņās

Dundagas sieviešu tautas tērps

Mūsu vidusskolas izlaidumklases audzēkne Rūta Abaja par zinātniskās pētniecības darbu *Dundagas sieviešu tautas tērps* ieguvusi augstāko atzinību valstī — pirmās pakāpes diplomu. Piedāvājam sarunu ar Rūtu un ar darba vadītāju skolotāju Sandru Braži.

— Kā izraudzījies tēmu?

— Skolas piedāvātās īsti neapmierināja. Domāju, kas mani pašu saista, un izdomāju — Dundagas tautas tērps. Tāpēc, ka tieši par to neko nezināju. Sāku meklēt un sapratu, ka ziņas ir trūcīgas. Pa drusciņai vien vācu no literatūras avotiem, no tautas dziesmām, apmeklējot muzejus un dodoties ekspedīcijās.

Izdevumā «Latviešu tautas tērpi» Dundagas tautas tērps pieskaitīts lībiešu tautas tērpiem, kam es nepiekrītu. Lībieši 18. — 20. gs. dzīvoja tikai gar piekrasti, turējās par sevi. Viņi samērā ātri aizmirsu savu tautas tērpu, un tas varbūt ietekmēja dundadzniekus. Jau no 19. gs. beigām Dundagā ir koris, bet tas uzstājies Ventpils un Talsu tautas tērpos. To apliecina arī tas, ka bijušās dundadznieces Birutas Kalniņas (dz. Derkevicas) kora tērps, kas ar Elmas Zadiņas starpniecību tagad nodots Kubalu skolai-muzejam, ir Talsu tautas tērps. Tāpat dejotāji nav dancojuši vietējā tautas tērpā.

Noskaidroju, ka bijuši izrakumi Laukmuižā, kas sniedza ziņas par 13.—14. gs. tautas apģērbu šai pusē. Vērtīgas ziņas uzgāju Ernesta Dinsberga darbā par dzīvi dzimtlaikos, kur labi aprakstītas kāzu ierašas, līgavas tautas tērps un tradīcijas, piemēram, ka dāvina uzbantes gabaliņus. Dinsbergs arī skaidro, ka vismaz Dundagā villaine un sagša nav viens un tas pats. Pārējā Latvijā tos uztver kā sinonīmus, bet Dundagā sagša ir melnbalti vai tumši zili rūtaina, savukārt villaine — balta, izrakstīta. Lībieši, ar retiem izņēmumiem, valkājuši nerakstītas villaines, bet *Latvju rakstos* uzrādīta grezna Dundagas villaine ar līkločiem un zvaigznītēm.

Apmēram noskaidroju, kādi bijuši svārki jeb lindraki (Dundagā ne-teica «brunči»). Tautas dziesmās šo to izzināju par apģērba daļām, par villainēm, par vainaga rakstu ar krustiem un zariem. Izmantoju arī Viļņa Mitlera izloksnes materiālu. Apmeklēju Misiņa bibliotēku,

kur bija trūcīgas ziņas, Talsu novada muzeju (no Dundagas tur tikpat kā nekā, tikai Sofijas Dravnieces un Klāras Freienbergas muzeja vājā dzībām īpaši šūtais pussvārča paraugs). Arī Kubalu skolā-muzejā šajā ziņā nav bagātīgu krājumu, tikai viena Krišjāņa Barona radniecības sagša, divi vīzu pāri un pastalas. Atklājums: apkaimes muzejos tikpat kā nav šādu pētījumu un materiālu.

Sapratu, ka jāvāc no cilvēkiem. Aprasījies klasesbiedriem, vai viņu vecākiem vai vecvecākiem mājās nav šādu priekšmetu. Neko neuzzināju. Kaimiņienei, astoņdesmitgadniecei Maigai Ārnesai bija daži materiāli. Noderēja vildrāna, diemžēl viņas vecāsmammas palaga mala neatbilda tēmai, tāpat kā Gunitas Tropiņas segas un spilvendrānas. *Jumaros* gan atradu divas vildrānas, divas prievītes un cimdus.

Tētis ieteica aprunāties ar vienu no vecākajām dundadzniecēm — Eleonoru Tenderi, kas jaunībā dzīvojusi Jaundundagā, toreizējā centrā. Šim apstāklim bija būtisks trūkums. Jaundundagā iedzīvotāji tad jau bija pārgājuši uz pilsētas modi un tāpēc tautas tērpus nevalkāja. Savāktie attēli kundzei līdzēja vēl šo to atcerēties. Viņas vecāmma valkājusī sarkanus vilnas lindrakus. Sievas vilkušas tumšus pussvārčus ar sīkām svītriņām. Viņas mamma krāsojusi dzijas un adījusi. Sievietes

valkājušas garās zeķes, un, lai tās nebruktu nost, sējušas riņķī pītas prievītes — kājsienamus (vīriešiem tās sauca par uzbantēm). Tendere atcerējās, ka viņas brāļu iesvētībās bērniem iedotas baltas, garas zeķes, un katrs sējis kājsienamus riņķī, kā nu pratis.

Jā, būtu noderējis vēl kāds tikpat vecs teicējs ārpus Dundagas centra!

— Vai beigās tautas tērpu izdevās atjaunot?

— Pilnībā ne. Rīgā, aizstāvēt savu darbu Kultūras akadēmijā, biju saģērbusies tautastērpā. Man bija zeķes, lindraki, villaine (9. klasē mācoties, to izšuvu, gan pilnībā nepabeidzu), mamma agrāk bija sarūpējusi lindrakus, pati mēģināju nopīt kājsienamo. Sieviešu krekla paraugu neatradu, tomēr, zinot piegriezumu un to, kādus valkāja tuvākā apkārtnē, mamma bija izveidojusi rakstu un pati pašuvusi.

— Tad tu biji vairāk dundadz-niece nekā Latvijas laika Dundagas koristes!

— Tā varētu teikt. Eleonora Tendere nemācēja pateikt, kāpēc viņas jaunībā, kad koristiem darinājuši drānas, nav bijusi interese par sava novada tērpiem.

— Vai nepietrūka laika?

— Mazliet. Tēmu izvēlējos 10. klases beigās, bet sāku 11. klasē. Citiem ieteiktu sākt ātrāk, jo 12. klasē netrūkst darāmā.

— Kā klasesbiedriem klājās ar šo darbu?

— Klasē esam 26, uzrakstījuši ir četri. Sākumā skolā visiem piekodiņa, ka, neaizstāvēt zinātniskās pētniecības darbu, nepabeigs vidusskolu. Vēlāk dod atlaides un gandrīz vai lūdza, lai vismaz uzraksta kaut ko referātam līdzīgu. Protams, es esmu ieguvēja, toties nerakstītāji pierod, ka prasības var nepildīt. Acīmredzot skolotāji neprot pamatot, kāpēc jādara, un arī nepārbauda zināmā laikā paveikto.

— Kas vadīja tavu darbu?

— Sandra Braže. Kultūras vēstures skolotāja daudz palīdzēja, lasīja manus tekstus, aizrādīja uz kļūdām. Noderēja skolotājas ieteikums daļu izveidē. Vēlāk recenzijā uzsvēra veiksmīgo izkārtojumu: pirmajā nodaļā aplūkots tautas tērps kopumā, pēc tam ir pāreja no vispārīgā uz konkrēto. Daudz palīdzēja vecāki, pārlasot tekstu un precizējot domas. Sākumā likās, ka sarežģītāk būs uzrakstīt darba galveno sadaļu — par tautastērpu, bet izrādījās, ka grūtākais ir sākums un beigās.

— Kā tev klājās, aizstāvēt darbu Kultūras akadēmijā?

— Jā, pēc sekmīgas aizstāvēšanas Dundagā un Talsos manu darbu izvirzīja valsts konkursam kulturoloģijas sekcijā. Manuprāt, Rīgā žūrija jau pirms aizstāvēšanas bija izlēmu-

si, kā sadalīt diplomus, un labvēlīgā noskaņā rosināja dalībniekus apmainīties domām. Vēlāk dzirdēju, ka citās sekcijās pret jauniešiem nesot izturējušies tik labvēlīgi. Iepazīstinot ar darbu, vienu tautas dziesmu mēģināju nolasīt duņdžiņu mēlē. Tad prasīja, vai es varētu tāmnieku dialektā raksturot tautas tērpu, kas bija man mugurā. To gan nevarēju. Runāju ar veciem ļaudīm, valoda it kā pati no sevis iegūst duņdžiņu izlokšni, bet ne *aizstāvo-ties*. Vēl man pavaicāja par raksturīgākajām krāsām. Tautas dziesmās daudz minēta sarkanā un baltā. Manā tērpā vairāk bija oranžā krāsa. Biju lasījusī, ka latvieši vārdu «oranžs» nepazīna, tāpat ar sarkanu varēja apzīmēt arī oranžo.

Mans darbs būs skolā, Kubalu skolā-muzejā, Talsu novada muzejā. Ja kādu interesē, es ar lielāko prieku iedošu savu pētījumu izlasīt un uzklaušīšu jautājumus.

— Vai tevi saistīja arī citas tēmas kulturoloģijas sekcijā?

— Jā! Bija interesanti darbi etnogrāfijā, arhitektūrā (par Gaujienas muižas ēku), grafoloģijā (pētījumā par rokrakstiem bija aplūkoti arī ievērojamu cilvēku, piemēram, Blaumaņa un Aspazijas rokraksti), par spāņu valodas ietekmi vienā Latgales pilsētā (tur šai valodai ir vēsturiskas saknes, un spāņu valodu arī pašlaik māca skolā), par grafiti māksliniekiem (autore, krieviski runājoša meitene, labi stāstīja latviski, bet ar grūtībām atbildēja uz jautājumiem). Bija arī diezgan virspusējs darbs par rokmužiku.

— Ko darīsi pēc vidusskolas?

— Mani interesē trīs nozares. Restaurāciju it kā var apgūt Rīgas Celtniecības koledžā, RTU un Mākslas akadēmijā, bet katrā ir kas tāds, kas mani neapmierina. Otrs virziens — arheoloģija. Diemžēl LU Vēstures fakultātē galvenokārt būtu jāmācās viss cits, tikai ne senie laiki. Vēl mani interesē bioloģija. Starp citu, šajā nozarē otrās pakāpes diplomu ieguva dundadznieks Gatis Felšs par graudu apstrādi pret pelējuma sēnīti.

Sandra Braže

— Ar Rūtu ir ļoti viegli, jo meitene grib un var strādāt. Gudra un apzinīga, skolotāja sapnis! Tomēr... tik viegli nav. Audzēkņi parasti nekritiski pieņem skolotāja teikto. Rūtai ir savas domas un iebildumi, pirmā reakcija ir «kāpēc?». Protams, labi, ka ir tādi skolēni un ka skolotājam jāprot ierosinājumus pamatot. Tas spilgti atklājās Rīgā. Vadītājs kaut ko jautāja, bet Rūta nemitīgi vaicāja pretī, un beigās vadītājs pavaicāja: «Vai jūs atbildēsiet arī uz manu jautājumu?» Patīkami, ka Rūta varēja apstiprināši atbildēt,

ka pati prot rokdarbus.

Jāpiekrīt, ka man nav īstas skaidrības, kas skolā atbild par zinātniskās pētniecības darbiem, un skolas vadība arī nepietiekami skaidro un pamato šo darbu jēgu. Es savai audzināmai klasei to izskaidroju. Bet kopumā agrāk bija nopietnāka pieeja. Kādreiz bija kalendārais plāns, kurā atzīmēja, kāds darba posms līdz attiecīgam datumam jāpaveic. Tā vairs nav.

Rūta nav pirmā skolniece, kurai esmu vadījusī zinātniskās pētniecības darbu. Teicams un patstāvīgs bija Kristīnes Ozoliņas darbs par novada māksliniekiem, diemžēl Kristīne pabeidza tikai maijā un tādēļ darbu neizvirzīja rajona konkursam. Gatim Braunam bija interesants darbs par grafiti. Viņš arī nokavēja termiņu. Tāpēc Rūtai to liku pie sirds.

Manī ir nostiprinājusies pārliecība, ka mūsu bērni var sekmīgi piedalīties gan rajona, gan valsts līmenī. Kad Talsos savus darbus aizstāvēja Talsu ģimnāzijas meitenes, viņas sākumā visus apbūra ar skatuvisko šarmu. Rūta sāka diezgan klusi, mierīgi, žūrija mierīgi šķirstīja savus *papīrus*, ar vienu ausi klausoties. Bet maz pamazām visi saprata, ka īstais dziļums ir šajā darbā, un beigās visi aplaudēja.

Arī šī pieredze noderēja. Lūdzu talkā Vairu, lai mazliet pastrādā ar Rūtu. Ja uzstādoties reizē jāspiež datora taustiņi, jātur rokā mikrofons (nezinājām, vai tā būs) un vēl jārunā, tas nav vienkārši. Paldies Vairai par palīdzību!

Bija skaidrs, ka Rūtas darbs varētu nokļūt rajona un valsts konkursā. Darba izveidē ļoti traucēja tas, ka Latvijā nav vienotu, nepārprotamu prasību. Prasīju padomu skolotājam Imantam Brusbārdim, jo viņam šajā jomā ir lielāka pieredze. Svarīgi bija saprast, kurā sekcijā darbu iesniegt — mākslas vai kulturoloģijas. Darbs var būt ļoti labs, bet, ja nenonāk atbilstošajā sekcijā, to vispār neizlasa.

Mazliet sarūgtināja nepārdomātais dienas plānojums Rīgā. Vispirms visi pulcējās LU Lielajā aulā, pēc tam katrs brauca uz savu aizstāvēšanas vietu. Laiki nebija saskaņoti. Jūtot, ka aulā pasākums ieviecas, mēs to priekšlaicīgi pametām, un tomēr, pa galvu, pa kaklu skrienot uz Maskavas priekšpilsētu, tik un tā nokavējām sākumu Kultūras akadēmijā. Tas radīja nevajadzīgu papildu uztraukumu. Pat paēst neatlika laika. Bet — kopīgās grūtības mūs satuvināja. Man bija līdzī ma-zais jogurtiņš, Rūtai — dažas maizes šķēles, tajā arī brālīgi dalījāmies.

Alnis Auziņš

Foto no Rūtas Abajas albuma

PAR VAIRU KAMARU

Maijā jubileja retorikas skolotājai, dramatiskā ansambļa vadītājai un teātra sporta aizsācējai Dundagā Vairai Kamarai. Pievienojoties apsveicējiem, lūdzām dažus dundadzniekus raksturot Vairu.

Sandra Braže, vizuālās mākslas un kultūras vēstures skolotāja:

— Man ar Vairu ir viegli sastrādāties. Palīdzu dažādiem pasākumiem sagatavot vizuālo pusi. Vaira ierodas ar scenārija uzmetumu, un tad kopā domājam, kā iekārtot skatuvi Mēs jūtam uz viena vilņa un labi papildinām viena otru. Mums saskan gaumes, mēs viena otrai uzticamies. Es pat zinu, ko Vaira iece-rējusi, pirms viņa to pateikusi. Vaira ir ļoti radoša. Vairas lielais

nopelns ir tas, ka viņa ir atraisījusi daudzus bērnus, iemācījusi viņiem būt viņiem pašiem. Noslēgts bērns uz skatuves pilnīgi pārvēršas. Un pēc tam jau tas palīdz arī skolā un dzīvē. Kā viņi prot runāt, pamatot domu, darboties komandā! Par to milzīgs paldies.

Vairu jubilejā apsveica viņas audzēkņi, mazliet parodējot savu skolotāju. Varbūt tas vislabāk raksturo skolotāja un audzēkņu attiecības — brīvību, atraisītību, jauniešu prasmi uztvert būtisko.

Aigars Zadiņš, zemnieks:

— Vaira manai dzimtai ir bijusi liktenīga sieviete — teātra spēlēšanā: teātri spēlējis mans tēvs, teātri spēlējis esmu es, teātri spēlējuši mani bērni Jānis un Māra, un visi bijuši saistīti ar Vairu.

Viņa prata iedvesmot un pārliecināt. Pārsteigums pašiem, kā abi ar Valdi Ābolu, toreiz jauni puisi, tik tālu nonācām — stājāmies Konseruatorijā, Teātra fakultātē. Mūs ne-uzņēma, bet ievēroja gan. Iestājos Tautas kinoaktieru studijā, ko arī pabeidzu. Vēlāk teātri vairs neizvēlējos, taču nenozēloju, ne to, ka esmu bijis ar to saistīts, ne arī to, ka tas nekļuva par manu mūža aicinājumu. Novērtēju, ko aktiermāksla man devusi: atvērtību un spēju pietiekami viegli sarunāties ar cilvē-

kiem. Tā paplašinājusi redzesloku un radījusi interesi par teātri. Pat zemniekot ir vieglāk, ja iepriekš teātris spēlēts.

Vairai novēlu darbaprieku, veselību un enerģiju. Lai viņai izdodas arī tagad aizraut jauniešus! Vaira savā jomā ir nenovērtējams atradums Dundagas sabiedrībā.

Una Upīte, Talsu televīzijas direktore un žurnāliste:

— Sāku iet pie Vairas, mācoties piektajā vai sestajā klasē. Vēlāk Rīgā Latvijas Kultūras skolā mācījos režisoros. Vairai esmu pateicīga, ka man ir nostādīta balss un skaidra dikcija, kas ir svarīgi pašreizējā darbā. Jūtos ļoti pagodināta, kad Vaira jautā manu viedokli par savu darbu. Austrā Auziņa pareizi teica: Vaira nenoveco, Vaira domāšanā ir

jauna.

Magda Frišenfelde, 10. klases skolniece:

— Piecos gados esmu ieguvusi daudz. Labāk sazinos ar cilvēkiem, eksāmenus kārtojot, sapratu, cik man ir viegli runāt. Esmu ieguvusi jaunus draugus. Patīk uzstāties, jo tad izpaužas saliedētība.

Jānis Klucis, 11. klases skolēns:

— Darbojos septīto gadu, visilgāk no visiem. Man vislabāk patīk Vairas doma, ka teātra sportā neko nevar izdarīt nepareizi. Esmu kļuvis daudz brīvāks arī ikdienā. Varbūt pēdējā laikā Vaira ir kļuvusi skarbāka.

Alnis Auziņš un Diāna Siliņa

Dundžiņi stāsta

Noslēpumainā Dundagas pils un saliņa

Pēc man zināmas leģendas Dundagas vecā pils uzcelta Štēbur-upītes lēzenajos krastos. No aizsardzības viedokļa tādi būvei bez nogāzēm, ūdens grāvjiem, paceļamiem tiltiem un citiem aizsargvalņiem uzbrukuma gadījumā ir maza nozīme. Man šķiet, ka vecās pils pirmie divi stāvi, rokot dīkus, ir apmesti ar zemi. Starp pili un laukumu bijis dziļš grāvis ar paceļamo tiltu, dziļš grāvis ir arī starp pili un saliņu. Iespējams, uz vecās pils pirmajiem diviem stāviem vēlāk uzcelti trīs mūsdienās redzami stāvi, kurus dažādi baroni un visbeidzot Ostenzakens vairākas reizes modernizējuši.

Arī mani senči ir kalpojuši Ostenzakenam. Mans vectēvs pa mātes līniju, Andrejs Kumerdanks, ilgus gadus pa Kurzemes ceļiem kā kučieris vadījis veco baronu. Vec-tētiņu atceros kā baltu latviešu pasaku dieviņu — sirmiem matiem, baltā linu kreklā un apakšbiksēs. Tāds viņš sēdēja uz gultas malas un vaidēja. Kad jautāju, kas kaiš, viņš atbildēja, ka nevarot pačurāt. Ar šo ligu viņš arī aizgāja. Žēl, ka mēs, bērni, saplēsām Ostenzakena vectēvam dāvāto Ķīnā izgatavoto porcelāna ūdens pīpi — pusmetru garu, ar sudraba ķēdi no iemutes līdz galviņai, ar sudraba caurumotu vāciņu, un visa pīpe pa posmiem bija saliekama. Vēl vectēvam piederēja no Vācijas atvests milzīgs gramofons ar lielu krāsainu tauri; lai tas skanētu, visu laiku ar roku vajadzēja griezt. Bija arī ļoti skaistas cigāru kārbas, kurās barons ielika un savam kučierim atdeva pusizmēķētos cigārus. Vectēvs tos grieza klāt savai tabakai. Man savukārt sevišķi mīļa bija kārba ar trim zirgu galvām uz vāka.

Mans tēvs izkarojās Pirmajā pasaules karā, tad, trīs gadus būdams vācu gūstā, strādāja kādā vā-

cu muižā, bet pārnācis iestājās pie Ostenzakena par mežstrādnieku, tad priekštādnieku, visbeidzot, par labu darbu tika paaugstināts par Espengrīnu (Nevejā) apgaitas mežsargu. Par mežsargu tēvs nostrādāja visu mūžu un saņēma Latvijas valsts Meža departamenta goda rakstu.

Tēvs stāstīja, ka Ostenzakens, neticēdams, ka latviešu tauta viņam ko ļauna darīs (jo arī viņš nekā ļauna neesot darījis), Piekta gada revolūcijas laikā nav bēdzis uz Vāciju. Redzot, kas tomēr notiek, viņš visu savu bagātību noslēpis slepenā ejā, kas ved uz baznīcu. Pašu Ostenzakenu saņēma ciet revolucionāri un vēlāk nošāva. Dēls esot sūtījis kazaku sotņu tēvu glābt, bet par vēlu.

1942. gadā, ganot govis ceļmalā starp Kurču staciju un Nevejas skolu, abi ar brāli vērojām, kā dubļainajā ceļā kāds jauneklis ar slaidu kabrioletu tikmēr buksēja uz priekšu un atpakaļ, kamēr iestīga līdz rāimim. Svešiniekam pie nelielas mednieku hūtiņas dižojās piespraustas spožas krēku (sīļu) spalviņas, mugurā apmetņa tipa platmuguras mētelis. Vācietis uzdeva mums ierasto vācieša jautājumu, kur tuvākais telefons. Tēvs vēlāk izstāstīja, ka vaicātais esot bijis Ostenzakena mazdēls, kurš pārbaudījis, kādā stāvoklī saglabājušās vectēva muižas. Tāpēc domāju, ka vecā Ostenzakena apslēptā manta sen jau ir Vācijā.

Astoņdesmito gadu vidū toreizējās Latvijas Kultūras ministrijas vandāļi, kas izlauza pils sienas, grīdas un ierakās pils spārnā pretī baznīcai līdz vecās pils pirmā stāva grīdai, pēc pirmajiem urrā blāvieniem, ka atklāta slepena eja, dziļi vilās, jo tā bija tikai vecās pils logu aile. Ieraugot dziļās akas dibenā rosmies dažus zēnus, man pār ķer-

meni pārskrēja aukstas trīsas: ja nu nenostiprinātās sienas iebrūk, tad apraks arī manu zēnu Gati! Dabūju rokā darbu vadītāju un nežēlīgās dūsmās solīju izsaukt komisiju, lai soda varbūtējos slepkavas. Šis lūdzās un solījās visu pārtraukt. Atklājās, ka viss notiek nelegāli un ka īstenībā viņi meklē barona mantu. Uzzinājis, ka cilvēki pili meklē slepeno eju, piedāvājos parādīt, kur tā sākas, bet ar noteikumu, ka jāslēdz līgums par manu līdzdalību uzrādītāja statusā pēc visiem likuma pantiem. Mans sarunu biedrs aizbildinājās, ka to viņš neesot tiesīgs darīt, ka jāsaskaņo ar Rīgu un ka Rīgā jau nebūs ar mieru. Tomēr — kur sākoties eja? Viņš man izmaksādot tur — un parādīja ar pirkstu pret debesīm. Tā šķīrāmies.

Bet atgriezīsimies sešdesmit gadu tālā pagātnē! 1946. gadā zēnu internāts atradās pils austrumu spārna otrajā stāvā, un mēs, puikas, katru brīvo brīdi izmantojām, lai izlozātu pili no bēniņiem līdz pagrabiem. Pils rietumu spārnā, pašā stūra telpā atradām dažādas stangas, iesmus, citus dzelžus un tādas kā aužamās stelles. Mums tie atgādināja spīdzināšanas rīkus. Ar sīkajiem putekļiem tā bijām notaisījuši drēbes, ka skolotāji mūs nedēļas vidū aizdzina mājās.

Vienu dienu uzzinājām, ka aiz kādām durvīm vedot trepes no pirmā stāva uz vecās pils otro stāvu. Izpētījām, ka priekškaramo atslēgu kādi jau ir gribējuši atlaupīt. Sagādājām instrumentus, kāds lau-ziens un — ceļš uz kāpnēm brīvs! Iededzām svecītes un, nokāpuši stāvu zemāk, nonācām nelielā gaitenī. Drusku pa kreisi sienā iebūvētas mazas arkveida durtiņas, aiz kurām sākās nelielas vītņu trepes, kas strauji nogriezās pa kreisi. Pēc sešiem, septiņiem kāpieniem atklājās apmēram astoņdesmit centimetru plata un metru sešdesmit augsta eja pils ārējā mūrī. Virzoties uz priekšu, svecīšu liesmiņas kļuva aizvien mazākas un mazākas, jo trūka skābekļa. Apmēram pēc divdesmit metriem no ejas griestiem nokarājās akmens plātne, ar kādām bija nosegti ejas griesti. Pabāzām svecītes aiz akmens plātnes, bet neko

nesaskatījām. Mēs bijām pavisam četri, un kāds no mazākajiem iesaucās: «Un ja nu akmens nogrūst, tad mēs ārā netiksim!» Mēs ar Gunāru Zorģi tikai pasmējamies. Lai nenāk līdzī! Mūs māca citas šaubas. Ejot uz priekšu gandrīz pa tumsu, riskējām iekrist lamatās vai novelties kādā pazemes telpā, un tad gan vairs ārā netikt. Tāpēc nolēmām tālāk neiet. Iedzinām atpakaļ stenderē cemi ar visu atslēgu. Varbūt nākamreiz sadabūt karbīda lampu? Tai arī vajag skābekli. Pēckara gados baterijas veikalos nevarēja nopirkt, un mēs izpētes darbus atlikām uz rudenī. Bet rudenī... siena ar visām durvīm bija pazudusi! Mūsu kāpnes bija aizbērtas ar būvgružiem un grīda noklāta ar ķieģeļiem. Vēlāk esmu aprunājies ar dažiem, kuri arī tur it kā esot bijuši, un viņi apgalvo, ka eja tālāk esot bijusi aizmūrēta.

Esmu pilnīgi pārliecināts, ka eja neved ne uz saliņu, ne pa diķa apakšu uz parku, kā vēsta leģendas, bet pa pils ārējo mūri aizved uz kādām slepenām vecās pils otrā stāva telpām, uz kurām no tagadējā pirmā stāva, iespējams, ir gājušas plašākas trepes, bet kaut kādu iemeslu dēļ aizmūrētas un apslēptas. Kas zina, var būt, ka tur glabājas seno bruņinieku tērpi, ieroči, trofejas, sadzīves priekšmeti un daudz kas cits, kam būtu nenovērtējama muzejiska vērtība un kas pievilinātu tūristus uz Dundagu. Pirms daudziem gadiem lūdzu toreizējo pils direktori, vai nevar aizvākt gruzus no ieejas un tālāk izpētīt eju. Saņēmu noraidošu atbildi, ka tāda gadījumā vajagot dažādu ministriju atļauju. Bet es tak negraisījos neko lauzt, ne jaukt, tikai kopā ar vēl dažiem entuziastiem pašu spēkiem un līdzekļiem atbrīvojot trepes no gruvešiem. Šī celtnē ir visu pagasta ļaužu īpašums, tāpat mums ir arī tiesības to izmantot un arī izpētīt. Kā šāds atklājums varētu papildināt pagasta budžetu!

Vēl vairāk piesaistīt ceļotājus varētu saliņā. Man tā šķiet vienreizēja Kurzemē un pat visā Latvijā. Pavērojiet to uzmanīgi! Tā nav dabas mātes veidota, bet gan cilvēku roku darbs! Patiesi, mans tēvs stās-

tāja, ka viņa vecvectēvs ir piedalījies diķu rakšanā un zemes vešanā uz saliņu. Tās vietā esot bijusi mūra celtnē, kā cara laikos saukuši, kaze-māti. Šis bastions kalpojis par patvērumu uzbrukumu laikā. Lai to nevarētu ar liелgabaliem sašaut, nocietinājums krietni pārklāts ar zemi līdzīgi kā Daugavpils cietoksnis un citas tā laika aizsardzības būves. Saliņas austrumu galā bijuši uzstādīti lielgabali (trīs bija vertikāli ierakti zemē pretī bijušajai sīrupfabrikai) un it kā bijušas kāpnes, kas vedušas uz pulvera bunkuru saliņas iekšienē. Arī rietumu galā uzeja uz pašas saliņas bija stāva, it kā iegrimusi, robaina. Acīmredzot tur bijusi ieeja, kas mums nezināmu iemeslu dēļ aizbērta.

Piecdesmitajos gados noorganizēju piecu sešu jauniešu grupu, un mēs, bruņojušies ar lāpstām, devāmies uz saliņu, lai no dienvidrietumu stūrī vāciešu izraktā bunkura bedres izgrieztu šauru eju un secinātu, vai zem saliņas tiešām ir mūris. Mūsu ieceres izjauca Dundagas rajona cietumu sargājošais tautas iznīcinātājs — *istrebiķels*, pieprasot, lai mēs aizvācamies. (Ēkā starp pili un saliņu bija cietums.) Mēs turpinājām strādāt, līdz ieradās viņu nodaļas komandieris čekists Jēkabsons un piedraudēja mūs nepaklausības gadījumā ielikt aiz restēm. Pārcēlāmies uz saliņas vidieni, tur izrakām šauru tranšeju un jau krietnā dziļumā atdūrāmies pret cietu mūri, nevis pret kādu akmeni... Manas tālākās ieceres pārtrauca četrus gadu prombūtnē Ziemeļu flotē, pēc tam — darbs Šlīteres mežsaimniecībā. Man būtu vislielākā interese turpināt, bet, saprotams, ka tam vajag pašvaldības un varbūt vēl kādas atļaujas.

Iztēlosimies, kas notiktu, ja at-rastu un atvērtu apskatei šo unikālo būvi, līdzīgu Kauņas devītajam fortam, uz kuriem vadīju kolhoza *Zelta vārpa* ekskursiju sešdesmito gadu vidū. Kauņu droši vien ir apmeklējuši miljoniem ekskursantu... Vai tā nevarētu notikt pie mums? Nu ja, tas esot arheoloģijas piemi-neklis...

Vilnis Petrovics

Paveries augšup!

23. maijā Šlīteres bākā atklāja bērnu dienas centra *Mājas* veidotu izstādi.

Lai kļūtu par mākslinieku, visvairāk vajag pacietības. Par to pārliecinājās ar *Māju* iemītnieki, kas gatavoties sāka jau martā. Ar Šlīteres nacionāla parka administrācijas atbalstu līdzīga izstāde top trešo gadu.

Kociņš, krāsaina papīra strēmele, līme un... liels pacietības treniņš, pirkstu darbs, to visu kopā pārvēršot burvju nūjiņā. Tad vēl puķes un taureņi — dienas centrs pārvērtās lielā radošā darbnīcā. Īstās pacietības gan no 60 *mājiniekiem* pietika 26, kuri kopīgi 23. maijā devās atklāt izstādi «Paveries uz augšu!». Viss kā īstā atklāšanā — jāpārgriež lente, jārūkojas ar rūķi, jāfotografējas un jāēd saldējums. Īpaša balva Sanijai, kas satina 129 (!) kociņus.

Aicinām arī jūs uz Šlīteres bāku, kur var ne vien no augšas pavērot jūru un mežus, bet arī ienākt krāsainā bērnu veidotā pasaulē. Paldies par atbalstu veikala *Gabriēla* pārdevējām, kas citīgi vā-

ca papīra sloksnes, un Ievai no Presta Wood par kociņiem!

Alfa Auziņa

• Čaklākie mājinieki atklāj izstādi Šlīteres bākā.

Autores foto

Cienījamie vecāki!

Līdz 2. VII lūdzam pieteikt 2002. gadā dzimušos bērnus PII *Kurzemiē* piecgadīgo bērnu obligātajā sagatavošanā pamatizglītības apguvei.

SIA *Ziemeļkurzeme* 25. IV Liepājas pilsētas Sabiedrisko pakalpojumu regulatoram iesniegusi ūdens un kanalizācijas pakalpojumu tarifu projektu, kas aprēķināts saskaņā ar LR MK noteikumiem nr. 281. Pašreizējais tarifs ūdenim ir: fiziskām personām 0,19 Ls/m³, juridiskām personām 0,21 Ls/m³, kanalizācijas novadīšanas pakalpojumiem: fiziskām personām 0,38 Ls/m³, juridiskām personām 0,47 Ls/m³. Projektā plānots tarifu pieaugums, un pēc tā apstiprināšanas tas būs: ūdenim 0,35 Ls/m³, kanalizācijas novadīšanas pakalpojumiem: 0,55 Ls/m³.

Lietotāji ar tarifu projekta kop-savilkumu var iepazīties un priekšlikumus vai ieteikumus iesniegt SIA *Ziemeļkurzeme* Pils ielā 5-3 Dundagā, tālrunis/fakss: 3242430, un Liepājas pilsētas Sabiedrisko pakalpojumu regulatoram Liepājā M. Kempes ielā 16a, 3. stāvā, rakstiski 30 dienu laikā no šī paziņojuma publicēšanas dienas.

Pili, Attīstības nodaļā, pirmdien, 14. VI, plkst. 10.00
Valsts iegūmumu dienesta seminārs.

Renāts Gaļiaskarovs (1945)
Vera Kajaka (1939)
Bruno Petrovics (1950)

«Dundadznieks» Nr. 5 (62)
2007. gada maijs.

Dundagas pagasta padomes izdevums, iznāk reizi mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā 3085.

Redakcijas adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Gunta Abaja, Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 1-3237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Ēriks Bērkalns, Sandra Dadze, Anda Felša, Uldis Katlaps, Austris Kristapsons, Velta Metene, Aivars Miška.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos sniegusi amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējamais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā.
Metiens: 550 eks.

Internetā: www.dundaga.lv/avize